

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 423 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

2η αξιολόγηση: Σε αδιέξοδο κυβέρνηση και ελληνικός καπιταλισμός

ΜΠΛΟΚΟ στα νέα επώδυνα μέτρα

Μόνη διέξοδος οι αγώνες μας ΕΞΩ από Ευρώ-ΕΕ Διαγραφή του Χρέους

Αγρότες

Αγώνας
επιβίωσης

σελ. 4

Πολιτική

Αποσυντίθεται η
Λαϊκή Ενότητα

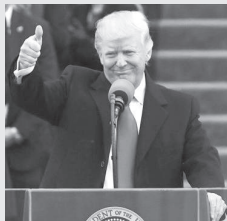
σελ. 10

Μεξικό

Σε παροξυσμό η
ταξική πάλη

σελ. 12

Ορκωμοσία Τραμπ

Μεγάλες εξελίξεις
ενόψει, σημαντικές
κινητοποιήσεις

σελ. 13

Αλληλεγγύη στον τούρκο αγωνιστή Ερκάν

Καταγγέλλουμε τη σύλληψη του Τούρκου αγωνιστή Ερκάν (Σερίφ Τουρούντς) στην τουρκική πόλη Τεκιντάγκ (Ραιδεστός) το πρωί της Κυριακής 22/1.

Οι φωτογραφίες που δημοσιεύτηκαν μετά τη σύλληψη από την αστυνομία του καθεστώτος Ερντογάν δείχνουν πως ο Ερκάν έχει τραυματισμό στο πόδι και αμυχές στο πρόσωπο – και είναι σχεδόν σίγουρο ότι έχει υποστεί την «ιδιαιτέρη μεταχείριση» των μηχανισμών καταστολής. Ο Ερκάν είναι γνωστός στην Ελλάδα, όπου έχει συμμετάσχει εδώ και χρόνια στους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας. Είναι ενεργό μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης για τους Πολιτικούς Κρατούμενους στην Τουρκία και το Κουρδιστάν, κάτι για το οποίο τον παρουσιάζουν στα τουρκικά μέσα ως τρομοκράτη και υποστηρικτή της οργάνωσης «Επαναστατικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο – DHKP-C».

Είχε συλληφθεί στην Ελλάδα τον Ιούνιο του 2014 (σε μια περίοδο κλιμάκωσης της καταστολής του τουρκικού κράτους απέναντι στους Τούρκους και Κούρδους

πολιτικούς πρόσφυγες), με την κατηγορία ότι υποστήριζε την Επιτροπή. Έμεινε για μήνες στη φυλακή, πριν τελικά αθωωθεί ομόφωνα στο δικαστήριο, με τη βοήθεια και ενός πλατιού κινήματος αλληλεγγύης. Όμως, μετά τη σύλληψή του στην Αθήνα από την Αντιτρομοκρατική το 2014, τραβήχτηκε φωτογραφία του, που δημοσιεύτηκε (σε εμπορικά κέντρα, στάσεις μέσω μεταφοράς κ.λπ.) στην Τουρκία. Πράγμα που προφανώς αξιοποίησε η τουρκική αστυνομία για την τωρινή σύλληψή του.

Ο σύντροφος Ερκάν κινδυνεύει και δεν πρέπει να μείνει ανυπεράσπιστος, στα νύχια των δεσμοφυλάκων και δημίων του καθεστώτος Ερντογάν. Η υπεράσπισή του είναι αγώνας για την υπεράσπιση όλων των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, που απειλούνται στην Τουρκία, αλλά και στη χώρα μας και σε όλη την περιοχή από μια τεράστια, σκοτεινή αντιδημοκρατική αναδίπλωση. Η εκρηκτική κατάσταση σε όλη την περιοχή της Μ. Ανατολής και ΝΑ Μεσογείου, η αστάθεια στην Τουρκία, οι ανταγωνισμοί γύρω από το Αιγαίο και την Κύπρο, οι επεμβάσεις και πόλεμοι των

ιμπεριαλιστών, απειλούν να ρίξουν στην άβυσσο τους λαούς, τα δικαιώματα και τις ελευθερίες μας. Μόνο η κοινή, συντονισμένη, διεθνιστική πάλη του εργατικού κινήματος μπορεί να τους σταματήσει.

Οι ελληνικές κυβερνήσεις και η ελληνική μπουρζουαζία είναι συνυπεύθυνες, γιατί είναι κολαούζοι των ιμπεριαλιστών, στηρίζουν τη ρατσιστική πολιτική τους απέναντι στους πρόσφυγες και τις «αντιτρομοκρατικές» σταυροφορίες τους, θέλουν στενή συνεργασία με τα αντιδραστικά ή δικτατορικά καθεστώτα της περιοχής (Ισραήλ, Αίγυπτος) – και δεν διστάζουν να συντονιστούν σε επίπεδο μηχανισμών καταστολής και με τη «χούντα» Ερντογάν. Καλούμε όλους τους εργαζόμενους και νέους, τα συνδικάτα, τις οργανώσεις της Αριστεράς και του εργατικού κινήματος, να εκφράσουν την έμπρακτη αλληλεγγύη τους.

Σε Τουρκία και Ελλάδα, κοινός διεθνιστικός αγώνας των εργαζομένων Ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό, τον φασισμό, την καταστολή

Ο.Κ.Δ.Ε, 29/01/2017

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. (Γενάρης - Φλεβάρης 2017)

Μέχρι τα τέλη του Φλεβάρη θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά-φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία.

Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την

εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του. Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας.

Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν του Σωφρόνη Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο **ergatikipali@okde.gr** ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματινές ώρες.

**Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας**
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πιάννενα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων. Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα. Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η άποψή μας

Τα ερείπια και τα αδιέξοδα του καπιταλισμού

Τα στοιχεία που παρουσίασε η γνωστή αξιόπιστη οργάνωση **Oxfam** (και η μεγάλη ελβετική τράπεζα Credit Suisse) είναι κυριολεκτικά ανατριχιαστικά και δείχνουν με τον καλύτερο τρόπο σε ποια κατάσταση έχουν οδηγήσει την ανθρωπότητα (βιοτικό επίπεδο, κοινωνικές ανισότητες, φτώχεια, εξαθλίωση κ.α.) τα αδιέξοδα, οι αντιφάσεις και η μακροχρόνια και δομική κρίση του καπιταλισμού.

Μια μικρή εικόνα της κατάστασης

- Από το 2015 το πλουσιότερο 1% του παγκόσμιου πληθυσμού κατέχει περισσότερο πλούτο απ' ό,τι το υπόλοιπο 99%.

- Οκτώ μόνο άνθρωποι κατέχουν σήμερα συνολικό πλούτο 426 δισ. δολαρίων, δηλαδή όσο το φτωχότερο 50% του παγκόσμιου πληθυσμού (περίπου 3,6 δισ.).

- Μεταξύ 1988 και 2011 τα εισοδήματα του φτωχότερου 10% του παγκόσμιου πληθυσμού αυξήθηκαν λιγότερο από 3 δολάρια ετησίως, ενώ τα εισοδήματα του πλουσιότερου 1% κατά 182 φορές.

- Τα τελευταία 30 χρόνια στις ΗΠΑ (σύμφωνα με έρευνα του **Τ. Πικετί**) τα εισοδήματα του φτωχότερου 50% του πληθυσμού σημείωσαν μηδενική αύξηση. Αντίθετα, τα εισοδήματα του πλουσιότερου 1% αυξήθηκαν κατά 300%.

- Οι δέκα μεγαλύτερες επιχειρήσεις του κόσμου είχαν συνολικά την τελευταία διετία (μέσα στην κρίση) υψηλότερα έσοδα απ' ό,τι 180 χώρες του κόσμου.

- Ο Μπιλ Γκέιτς, ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου, έχει δει την περιουσία του να εκτοξεύεται κατά 50% ή 25 δις δολάρια (23,5 δις ευρώ) από το 2006.

Δεν είναι μόνο αυτά, υπάρχουν και άλλα εξωφρενικά, όπως οι υπέρογκες αμοιβές των διαβόητων golden boys, αυτών των «σπουδαγμένων» στα Χάρβαρντ και Κέμπριτζ. Έτσι, για παράδειγμα, το ετήσιο εισόδημα ενός διευθύνοντος συμβούλου εισηγμένης εταιρείας στο χρηματιστήριο του Λονδίνου ισοδυναμεί με τα συνολικά εισοδήματα 10.000 ανθρώπων που εργάζονται στον τομέα της υφαντουργίας του Μπανγκλαντές.

Όμως, εξίσου ανατριχιαστικά είναι τα στοιχεία που αφορούν την κατάσταση του ελληνικού λαού. Πολύ συνοπτικά:

- Πάνω από 3 εκ. μισθωτοί και συνταξιούχοι, σε σύνολο 5,4 εκ., διαβιούν (δηλαδή φυτοζωούν) κατά μέσο όρο με 5.546 ευρώ τον χρόνο, περίπου 462 ευρώ τον μήνα.

- Οι θέσεις μερικής απασχόλησης εκτινάχτηκαν στο 61,7% του συνόλου των προσλαμβανόμενων.

- Οι καταναλωτικές δαπάνες, δηλαδή το «καλάθι της νοικοκυράς», μειώθηκαν την περίοδο 2008-2015 κατά 37%.

- Το 37,8% των παιδιών ζουν σε συνθήκες φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού.

- Το ισοζύγιο γεννήσεων - θανάτων το 2015 ήταν αρνητικό κατά 29.365 άτομα, που αποτελεί αρνητικό ρεκόρ των τελευταίων 85 χρόνων. Ωστόσο, αυτό το οικονομικό και κοινωνικό έρεβος, οι νεοφιλελεύθεροι παντού και οι μνημονιακοί (παλαιοί και νέοι) στη χώρα μας υποστηρίζουν με απύθμενο θράσος ότι είναι η φυσική τάξη των πραγμάτων και δεν μπορεί να αλλάξει. Δεν υπάρχει, λένε, εναλλακτική λύση, δεν υπάρχει λύση εκτός ευρώ φωνάζει ο μεταλλαγμένος ΣΥΡΙΖΑ και η άθλια κυβέρνηση Τσίπρα, συναγωνιζόμενοι τους Μητσοτάκη, Γεννηματά, Θεοδωράκη και κυρίως τον Λεβέντη.

Το μέλλον είναι πιο ζοφερό

Με βάση μια επιστημονική μελέτη στις ΗΠΑ -το ίδιο ισχύει για όλο τον κόσμο- το 1970 ένας 30χρονος είχε 90% πιθανότητες να κερδίζει περισσότερα χρήματα από τους γονείς του στην ίδια ηλικία. Το 1980 οι πιθανότητες είχαν πέσει στο 80%. Το 2016 είχε συμβεί μια πολύ σημαντική αλλαγή: πάνω

από τους μισούς 30χρονους είχαν λιγότερες πιθανότητες να κερδίζουν τα ίδια με τους γονείς τους στην ίδια ηλικία.

Η μείωση των μισθών και των εισοδημάτων συνετέλεσε στον υπερδανεισμό των νοικοκυριών. Στη δεκαετία του 1980 ο δανεισμός των νοικοκυριών αντιστοιχούσε στο 52% του ΑΕΠ στις ΗΠΑ, στο 37% στη Βρετανία, στο 37% στην Ιταλία, στο 43% στην Ολλανδία, στο 15% στην Πορτογαλία και στο 8% στην Ελλάδα. Τα αντίστοιχα ποσοστά το 2010 ήταν: 95% στις ΗΠΑ, 106% στη Βρετανία, 53% στην Ιταλία, 130% στην Ολλανδία, 106% στην Πορτογαλία και 65% στην Ελλάδα.

Η μείωση των μισθών μαζί με τη μείωση της φορολογίας του κεφαλαίου ήταν οι βασικοί συντελεστές των φαραωνικών ανισοτήτων, που ενδεικτικά σημειώνονται παραπάνω. Π.χ., στις ΗΠΑ ο συντελεστής φορολόγησης των εταιρικών κερδών από 46% το 1981 έπεσε στο 35% και από το 1990 παρέμεινε εκεί, στη Βρετανία από 52% το 1981 έπεσε στο 28% το 2008, στη Γερμανία από 60% μέχρι το 1987 έπεσε στο 30,18% από το 2008 κλπ.

Η διαρκής μείωση της φορολογίας του κεφαλαίου, η παράλληλη μείωση των μισθών, η λυσσασμένη προσπάθεια των νεοφιλελεύθερων να κρατήσουν ψηλά την κερδοφορία του κεφαλαίου σε περίοδο κρίσης του καπιταλισμού (δηλαδή δυσκολία άντλησης υπεραξίας με ομαλό τρόπο) συνοδεύτηκαν από αύξηση των ελλειμμάτων και των χρεών. Βουνά από ελλείμματα και χρέη δημιουργήθηκαν σ' όλες τις χώρες και κύρια στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές και ιμπεριαλιστικές. Έτσι, το συνολικό χρέος (δημόσιο, νοικοκυριών και επιχειρήσεων -εκτός

των χρηματοπιστωτικών) στη Βρετανία έφτασε το 469% του ΑΕΠ, στην Ιαπωνία το 459%, στην Ισπανία το 342%, στη Γαλλία το 306% και στις ΗΠΑ πάνω από 450%.

Αυτές οι «λύσεις» μεγάλωσαν και μεγάλωνουν την κρίση του καπιταλισμού και τώρα πια η κρίση, ο ίδιος ο καπιταλισμός, έχει μπει σε μια φάση όπου τρώει τις σάρκες του. Δηλαδή, καταβροχθίζει όλο και μεγαλύτερες ποσότητες όχι μόνο του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, αλλά και του παραγμένου (εργοστάσια, σπίτια, νοσοκομεία, σχολεία κ.α.), ακόμη και κατακτήσεις ενός αιώνα και πλέον (συστήματα κοινωνικής ασφάλισης, παιδείας, υγείας, συνθήκες εργασίας, διαβίωσης κ.λπ.). Αυτή είναι μια πορεία καταστροφής της κοινωνίας που ξεκίνησε και θα συνεχιστεί, μιας που ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής φαίνεται να μην μπορεί να αναπτύξει τις παραγωγικές δυνάμεις.

Μπορούν να διαχειριστούν την κρίση οι καπιταλιστές;

Η άνοδος του Τραμπ στη διακυβέρνηση των ΗΠΑ και η διαφορετική πολιτική του υποτίθεται ότι είναι μια νέα προσπάθεια να βγει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός από το τέλμα και την κρίση του. Προκαταβολικά μπορούμε να πούμε ότι όχι μόνο θα αποτύχει, όπως απέτυχε η πολιτική των προκατόχων του Ομπάμα, Μπους κ.λπ., αλλά θα δημιουργήσει ακόμη μεγαλύτερα προβλήματα, αντιφάσεις και αδιέξοδα. Οι ΗΠΑ δεν μπορούν να λύσουν τα προβλήματά τους, πολύ περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη χώρα, αν δεν λύσουν τα προβλήματα και τις αντιφάσεις όλου του κόσμου, όλου του καπιταλιστικού κόσμου. Κάτι τέτοιο σήμερα είναι αδύνατο, πολύ περισσότερο με μια πολιτική απομονωτισμού, προστατευτισμού, μια πολιτική Τραμπ. Πολύ περισσότερο δεν μπορεί κανένας άλλος, δεν μπορούν οι καπιταλιστές, που η κρίση οξύνει και παροξύνει τους ανταγωνισμούς τους, να λύσουν τη μεγαλύτερη και άλυτη αντίφαση. Μονάχα η εργατική τάξη, αφού λύσει το πρόβλημα της ηγεσίας της, μπορεί να δώσει λύση θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Οι θάνατοι των **προσφύγων και μεταναστών** σε όλο τον κόσμο κατέγραψαν πρωτοφανές ρεκόρ το 2016, καθώς ανήλθαν σε 20 ανά ημέρα. Συγκεκριμένα: 7.495 άνθρωποι έχασαν την ζωή τους, αριθμός κατά το ένα τρίτο υψηλότερος από το 2015, με την μεγάλη πλειοψηφία των θανάτων να καταγράφεται στην Μεσόγειο, όπως ανακοίνωσε ο Διεθνής Οργανισμός Μετανάστευσης. Ο προκαταρκτικός απολογισμός του 2016, που αναμένεται να αυξηθεί, αύξησε τον συνολικό αριθμό θανάτων μεταναστών και προσφύγων κατά την τελευταία τριετία σε 18.501. Το 2016 καταγράφηκαν συνολικά 7.495 θάνατοι μεταναστών, σε σχέση με 5.740 το 2015 και 5.267 το 2014. Συγκεκριμένες μεταναστευτικές οδοί αποδείχθηκαν ιδιαίτερα θανατηφόρες, όπως το πέρασμα της κεντρικής Μεσογείου από τη βόρειο Αφρική στην Ευρώπη, όπου περίπου 4.600 άνθρωποι έχασαν την ζωή τους μέσα στο 2016.

Το 37,1% των **ελληνικών νοικοκυριών** επιβιώνει σήμερα με λιγότερα από 10.000 ευρώ το χρόνο, ενώ στα μισά τουλάχιστον ελληνικά σπίτια υπάρχει τουλάχιστον ένας άνεργος, όπως προκύπτει από την ετήσια έρευνα για τις δαπάνες και το εισόδημα των νοικοκυριών της Γενικής Συνομοσπονδίας Επαγγελματιών Βιοτεχνών Εμπόρων Ελλάδος. Επτά στα δέκα νοικοκυριά παρουσίασαν μείωση των εισοδημάτων τους, το 2016, ενώ τέσσερα στα δέκα φοβούνται ότι θα χάσουν περιουσιακά στοιχεία λόγω οικονομικής αδυναμίας (αν λαμβάναμε ως μέτρο σύγκρισης το κατώφλι φτώχειας του 2010, τότε περίπου τα μισά νοικοκυριά θα θεωρούνταν σήμερα φτωχά). Ταυτόχρονα, διευρύνεται η ανισότητα υπέρ των ανώτερων εισοδηματικών κλιμακίων: η εισοδηματική κατηγορία «άνω των 30.000 ευρώ» παρουσιάζει αύξηση και φθάνει πλέον στο 11,1% του πληθυσμού. Το 16% των ελληνικών οικογενειών δηλώνουν πως το εισόδημά τους δεν αρκεί ούτε για την εξασφάλιση των βασικών ειδών πρώτης ανάγκης.

Η κατάσταση δεν είναι καλύτερη όμως και για εκείνους που εργάζονται, καθώς περισσότερα από 1 στα 5 νοικοκυριά (22,4%) έχουν ένα μέλος στην οικογένεια που εργάζεται για λιγότερα χρήματα από τον επίσημα καθορισμένο κατώτατο μισθό. Επιπλέον, το 21% των νοικοκυριών έχει ληξιπρόθεσμες οφειλές προς την εφορία και το 27% σε δανειακές υποχρεώσεις στην τράπεζα, ενώ είναι κάτι παραπάνω από σίγουρο πως δεν θα μπορέσουν να ανταπεξέλθουν στις υποχρεώσεις τους για πολύ. Τέλος, 1 στα 4 (24,3%) νοικοκυριά εκφράζουν φόβο ότι θα χάσουν το σπίτι τους εξαιτίας τόσο των συσσωρευμένων υποχρεώσεων όσο και των επιπρόσθετων επιβαρύνσεων (δανειακών, φορολογικών και άλλων).

Αρνητικές επιπτώσεις στο επίπεδο της **υγείας και ασφάλειας των εργαζομένων** στην Ελλάδα και στην ΕΕ έχει η παρατεινόμενη οικονομική κρίση. Βάσει ερευνών διαπιστώνεται κατακόρυφη επιδείνωση των συνθηκών υγείας και ασφάλειας της εργασίας στη χώρα μας κατά την διάρκεια της οκτάχρονης οικονομικής κρίσης. Η επιδείνωση αυτή οφείλεται στην εντατικοποίηση της δουλειάς, την παρατεταμένη εργασιακή ανασφάλεια, τις απολύσεις αλλά και την ανεργία που έχουν εξουθενώσει τους πρώην και νυν εργαζόμενους. Η κατάσταση αυτή έχει συνδεθεί με αρκετές παθήσεις όπως: κατακόρυφη αύξηση του στρες, σύνδρομο επαγγελματικής εξουθένωσης (burn-out), αύξηση περιστατικών υπέρτασης και στεφανιαίας νόσου, κατάθλιψη, αύξηση μυοσκελετικών παθήσεων, αύξηση ψυχιατρικής νοσηρότητας, αύξηση επισκέψεων στους γενικούς γιατρούς και αύξηση αυτοκτονιών.

Αγροτικές Κινητοποιήσεις

Αγώνας Επιβίωσης

Ένα χρόνο μετά τις μεγαλειώδεις αγροτικές κινητοποιήσεις του περασμένου Φλεβάρη – τις μεγαλύτερες της τελευταίας εικοσαετίας – που κράτησαν 40 μέρες και έληξαν εξαιτίας της προδοτικής στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών όλων των κομμάτων (συμπεριλαμβανομένου του ΚΚΕ), οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι βρίσκονται και πάλι στους δρόμους διεκδικώντας το δικαίωμά τους στην παραγωγή και την επιβίωση. Τα μπλόκα πληθαίνουν μέρα με τη μέρα, παλιά και νέα συντονιστικά κάνουν την εμφάνισή τους, οι προσπάθειες διαφοροποίησης από τις πολιτικά ελεγχόμενες ομαδοποιήσεις μπερδεύονται με τις προσπάθειες πανελλαδικού συντονισμού των κινητοποιήσεων.

Η Κατάσταση της Αγροτιάς

Αν ακούσει κανείς τις συνεντεύξεις των εκπροσώπων της κυβέρνησης, θα νομίσει ότι οι έλληνες αγρότες αποτελούν μια μερίδα ευνοημένων επιχειρηματιών που πληρώνουν λιγότερα από όλους τους μικρομεσαίους και μισθωτούς, έχουν συνηθίσει να ζουν με επιδοτήσεις και επειδή δεν θέλουν να χάσουν τα προνόμιά τους βγαίνουν στο δρόμο, εκβιάζουν την κυβέρνηση και δημιουργούν προβλήματα στη χώρα.

Η εικόνα αυτή, προσεκτικά φτιαγμένη για να κρατήσει τον αγώνα των αγροτών απομονωμένο και να στρέψει τους εργαζόμενους εναντίον του, δεν έχει καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Στο υπόβαθρο του νέου ξεσηκωμού βρίσκονται τα ίδια προβλήματα που έβγαλαν και πέρυσι τους αγροτοκτηνοτρόφους στο δρόμο, ενισχυμένα από την μέχρι τώρα εφαρμογή των μνημονίων και της ευρωπαϊκής Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ) και τη δραματική κατάσταση της ελληνικής οικονομίας. Έτσι, η συντριπτική πλειοψηφία των αγροτικών νοικοκυριών βρίσκεται σήμερα καταχρεωμένη στις τράπεζες, το δημόσιο και τα ασφαλιστικά ταμεία (820 εκατ. είναι οι ληξιπρόθεσμες οφειλές στον ΟΓΑ και 310.500 οι ασφαλισμένοι που αδυνατούν να πληρώσουν), οι κατασχέσεις καταθέσεων και περιουσιών πολλαπλασιάζονται μέρα με τη μέρα και το κόστος παραγωγής έχει εκτιναχτεί στα ύψη χάρη στα κάθε λογής χαράτσια (καύσιμα, ΔΕΗ, ΕΝΦΙΑ, ΟΣΔΕ, ΕΛΓΑ), την ίδια στιγμή που οι τιμές παραγωγού των αγροτικών προϊόντων πέφτουν ακόμα και κάτω από το κόστος παραγωγής.

Και ενώ η κατάσταση είναι ήδη απελπιστική για τη μεγάλη πλειοψηφία των μικρομεσαίων αγροτών (85% τους συνόλου), τα νέα μέτρα της κυβέρνησης προβλέπουν τριπλασιασμό των ασφαλιστικών εισφορών σταδιακά μέχρι το 2022, αύξηση του συντελεστή φορολόγησης από το 13% στο 22% το 2017, προκαταβολή 100% φόρου για την επόμενη χρονιά, εισαγωγή τεκμηρίων διαβίωσης για τον υπολογισμό του εισοδήματος, αύξηση του ΦΠΑ στα αγροεφόδια στο 24% και κατάργηση της επιστροφής φόρου πετρελαίου. Δίπλα σε αυτά πρέπει να υπολογίσει κανείς ότι με βάση το διαχωρισμό των αγροτών σε κατ' επάγγελμα αγρότες και μη – αίτημα των μεγαλοκαλλιεργητών που έκανε ευχαρίστως αποδεκτό η κυβέρνηση – την ιδιότητα του κατ' επάγγελμα αγρότη θα διατηρήσουν μόνο γύρω στους 200.000. Όλοι οι υπόλοιποι θα φορολογούνται στο εξής με 22% από το πρώτο ευρώ, χάνοντας ακόμα κι αυτό το κουτσουρεμένο αφορολόγητο που κέρδισαν με τις περσινές κινητοποιήσεις. Να σημειώσουμε επίσης ότι θα διαβιβάζονται πλέον στο Κέντρο Είσπραξης Ασφαλιστικών Εισφορών ακόμα και ασφαλιστικές οφειλές κάτω από 5.000 ευρώ, με αποτέλεσμα να απειλούνται με κα-

τάσχεση τα χωράφια και τα σπίτια των οφειλετών.

Τα Αιτήματα

Αντιμέτωπος με αυτήν την πραγματικότητα, ο αγροτικός κόσμος της χώρας συγκλίνει στα παρακάτω αιτήματα σε μια προσπάθεια να αποφύγει την πλήρη καταστροφή:

Φορολογία: Φορολόγηση βάσει πραγματικού εισοδήματος, κατάργηση τεκμηρίων διαβίωσης. Αφορολόγητο 12.000 ευρώ, προσαυξημένο κατά 3.000 ευρώ για κάθε παιδί. Προοδευτική φορολόγηση στο επιπλέον εισόδημα με συντελεστή μέχρι 45%. Κατάργηση λογιστικών βιβλίων σε αγρότες με τζίρο έως 40.000 ευρώ. **Ασφάλιση:** Να μην ισχύσουν οι αυξήσεις στις ασφαλιστικές εισφορές. Δωρεάν Κοινωνική Ασφάλιση - Πρόνοια για όλους. Μείωση ορίων συνταξιοδότησης στα 60 για τους αγρότες, στα 55 για τις αγρότισσες, συντάξεις αξιοπρέπειας. **Κόστος Παραγωγής:** Αφορολόγητο πετρέλαιο, μείωση τιμής αγροτικού ρεύματος κατά 50%, κατάργηση ΦΠΑ σε αγροτικά μέσα-εφόδια. **Τιμές:** Κατώτατες εγγυημένες τιμές που να καλύπτουν το κόστος παραγωγής και να αφήνουν εισόδημα για επιβίωση και συνέχιση της αγροτικής δραστηριότητας. **Επιδοτήσεις-ενισχύσεις:** Να μην ισχύσουν οι περικοπές που προβλέπονται στη νέα ΚΑΠ 2014-2020. Σύνδεση ενισχύσεων με την παραγωγή. Να μην κοπούν οι επιδοτήσεις-ενισχύσεις από όσους δε θεωρούνται «κατά κύριο επάγγελμα αγρότες». **Κτηνοτροφία:** Να παρθούν πίσω οι μειώσεις στις εξισωτικές αποζημιώσεις. Εξασφάλιση αναγκαίων βοσκήσιμων εκτάσεων, δωρεάν κρατική σήμανση ζώων, νομιμοποίηση εγκαταστάσεων, υποδομές για αντιμετώπιση ζωνοόσων, πρόσληψη γεωτεχνικών. **Χρέη:** Καμιά κατάσχεση πρώτης, δεύτερης κατοικίας ή χωραφιού, από «κόκκινα» δάνεια αντικειμενικής αξίας μέχρι 300.000 ευρώ. Διαγραφή τόκων και «κούρεμα» κεφαλαίου κατά 30% για επαγγελματικά δάνεια φτωχών αγροτοκτηνοτρόφων μέχρι 200.000 ευρώ.

Η απάντηση του υπουργού Αγροτικής Ανάπτυξης είναι ότι είναι μεν ανοιχτός και πρόθυμος για διάλογο αλλά δεν μπορεί να συζητήσει τίποτα αν δεν λήξει η αξιολόγηση. Επιπλέον, τα περισσότερα μέτρα που έχει εξαγγείλει αποτελούν δεσμεύσεις προς τους θεσμούς και δεν αλλάζουν.

Καθώς ο αγώνας των αγροτών βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη σε μια πολύ δύσκολη συγκυρία για το κίνημα, μετά την προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ, η εξέλιξη και το αποτέλεσμά του φαίνεται πως θα κριθούν, σε μεγάλο βαθμό, τόσο από τη σύνδεσή του με την υπόλοιπη κοινωνία, όσο και από την ικανότητα των αγροτών να ξεπεράσουν, αυτή τη φορά, τους χειρισμούς και τον έλεγχο των αγροτοσυνδικαλιστικών ηγεσιών κάθε χρώματος.

■ Μαρία Κτιστάκη

επίκαιρα...

Κρατούμενος ο Αιγύπτιος Μοχάμεντ, που διώκεται από το καθεστώς του Σίσι

Από τον περασμένο Απρίλιο βρίσκεται στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Μόρια ο Μοχάμεντ Αμπντελγκαουάντ, ο οποίος από τις 12 Δεκέμβρη κρατείται πλέον στην Αστυνομική Διεύθυνση Λέσβου, λόγω της απόρριψης των αιτήσεών του για άσυλο. Ο Μοχάμεντ, δεχόμενος απειλές για την ζωή του στην Αίγυπτο, λόγω δημοσίευσης υλικών όπου καταγράφονταν δολοφονίες αιγύπτιων αγωνιστών από το δικτατορικό καθεστώς Σίσι, διεκδικεί την ελευθερία του. Άρχισε τον αγώνα του με απεργία πείνας, διεκδικώντας το δικαίωμά του στο άσυλο και την ακύρωση της απέλασής του. Την Πέμπτη 12 Ιανουαρίου, μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο της Μυτιλήνης διανύοντας την 30ή μέρα απεργίας πείνας, ενώ την Παρασκευή 13 Ιανουαρίου ήταν προγραμματισμένη η απέλασή του, η οποία και ακυρώθηκε. Η υγεία του βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο.

Εκφράζουμε την έμπρακτη αλληλεγγύη μας στον απεργό πείνας και σε κάθε διωκόμενο αγωνιστή. Σε μια περίοδο που η κυβέρνηση, σε συνεργασία με την ΕΕ και το ΔΝΤ, διεξάγει την πιο σκληρή επίθεση σε εργαζόμενους και νεολαία, προσπαθεί να μετατρέψει τους μετανάστες σε εξιλαστήρια θύματα, κρατώντας τους σε απάνθρωπες συνθήκες, στα άθλια στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Σύλληψη 24 μεταναστριών μετά από διαδήλωση αλληλεγγύης

Το Σάββατο 14 Ιανουαρίου, μετά από διαδήλωση αλληλεγγύης στο κέντρο κράτησης μεταναστών - προσφύγων στο Ελληνικό, 24 μετανάστριες έγιναν θύματα εκδικητικής μεταγωγής στα κρατητήρια της Διεύθυνσης Αλλοδαπών στην Αθήνα. Ο αναπληρωτής υπουργός «Προστασίας του Πολίτη» μίλησε προκλητικά για... προσαγωγή που έγινε «για την ασφάλεια των ιδίων».

Στο κέντρο κράτησης του Ελληνικού, όπως και στα τόσα άλλα στρατόπεδα συγκέντρωσης ανά την Ελλάδα, μετανάστες και πρόσφυγες, «παράνομοι» και «χωρίς χαρτιά», ζουν την απελπισία, την ταπείνωση και τον εξευτελισμό της ανθρωπίνης ύπαρξης. Θύματα ενός σάπιου συστήματος που τους ξεριζώνει απ' τις χώρες τους με πολέμους, τους ορθώνει φράχτες, κλειστά σύνορα, αρμάδες της Frontex και του NATO, τους αφήνει να σαπίζουν σε απάνθρωπες συνθήκες, τους καταστέλλει με τους δεσμοφύλακες του «Κράτους Έκτακτης Ανάγκης» και τους απελαύνει, αδιαφορώντας πλήρως για το τι τους περιμένει στην επιστροφή τους.

Θύματα της άθλιας συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ που αποδέχεται και εφαρμόζει τη ρατσιστική, επαισχυνη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας. Μιας αντιδραστικής ΕΕ, που οι «αξίες» της έχουν κάνει τη Μεσόγειο και το Αιγαίο νεκροταφεία, ενώ η συμμετοχή της στο Συριακό, μαζί με τις υπόλοιπες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, σβήνουν σιγά σιγά τη Μέση Ανατολή από τον χάρτη. Μετανάστες και πρόσφυγες είναι ταξικά αδέρφια των ντόπιων εργατών, νεολαίας και φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Πρέπει να διεκδικήσουμε με αγώνες την άμεση απελευθέρωση των 24 μεταναστριών, αλλά και το κλείσιμο όλων των σύγχρονων στρατοπέδων συγκέντρωσης, και να ζητήσουμε το άνοιγμα των συνόρων με ελεύθερη και ασφαλή διέλευση των προσφύγων και μεταναστών.

Μαρινόπουλος

- Να μη χαθεί καμία θέση εργασίας - Να μην κλείσει κανένα κατάστημα

Μετά την περιβόητη συμφωνία Μαρινόπουλου - Σκλαβενίτη, την αναβολή του άρθρου 99 και την εκδίκασή της στις 19 Οκτωβρίου 2016, έπειτα από καθυστέρηση σχεδόν τριών μηνών, εγκρίθηκε στις 16 Ιανουαρίου από το μονομελές πρωτοδικείο Αθηνών η συμφωνία εξυγίανσης της Μαρινόπουλος ΑΕΓΕ καθώς και των εταιρειών Ξυνός, Express Μαρινόπουλος και Πειραιϊκόν από τον Σκλαβενίτη και η δημιουργία της νέας εταιρείας, που θα ονομάζεται Ελληνικές Υπεραγορές Σκλαβενίτη. Η καθυστέρηση στην έκδοσης της απόφασης (εκδόθηκε μια μέρα μετά την καταληκτική ημερομηνία) ενεργοποίησε μια από τις τρεις διαλυτικές αιρέσεις. Η τελευταία ξεπεράστηκε στις 2 Φεβρουαρίου, καθώς τα εμπλεκόμενα μέρη ζήτησαν από το δικαστήριο την ερμηνεία της απόφασης και τη μετάθεσή της για τις 20 Φλεβάρη, δίνοντας τη δυνατότητα να βγει η απόφαση και μετά τις τριτανακοπές στις 28 Φλεβάρη. Η επιτροπή ανταγωνισμού, όπως αναμενόταν, ενέκρινε τη συμφωνία εξυγίανσης αλλά έθεσε ως προαιρετικό όρο την εκποίηση 22 καταστημάτων και από τις δύο εταιρείες (σίγουρα θα κλείσουν περισσότερα) ώστε να ξεπεραστεί το εμπόδιο του αθέμιτου ανταγωνισμού.

Το μεγαλύτερο και το πιο σημαντικό πρόβλημα σ' αυτήν την υπόθεση είναι ποιος θα χρηματοδοτήσει το όλο εγχείρημα. Λόγω της καθυστέρησης έγκρισης της συμφωνίας και μετά την καταβολή του δώρου των Χριστουγέννων, η προηγούμενη ενδιάμεση χρηματοδότηση τελείωσε. Τώρα αναζητείται νέα χρηματοδότηση που θα φτάσει τα 60 εκατομμύρια, αλλά μέχρι τότε οι εργαζόμενοι παραμένουν απλήρωτοι (εκτός από το 40% του μισθού του Δεκέμβρη). Με δικαιολογία τα νομοθετικά εμπόδια, κανείς δεν βάζει το χέρι στην τσέπη, όλοι περιμένουν από τις τράπεζες και στην πραγματικότητα η συμφωνία είναι στον αέρα, μιας και το βασικότερο ζήτημα είναι η χρηματοδότηση.

Ουσιαστικά τίποτα δεν έχει τελειώσει και μπορεί μια ωραία πρωία να βρεθούν όλοι οι εργαζόμενοι προ δυσάρεστων εκπλήξεων και στην ανεργία. Η κυβέρνηση, που έχει βασική ευθύνη για το μέλλον των εργαζομένων, δεν δίνει καμία εγγύηση, παρά μόνο προσποιείται ότι καταλαβαίνει το πρόβλημα. Το μόνο που καταφέρει με αυτόν τον τρόπο είναι να προστατεύει τους εκάστοτε Μαρινόπουλους.

Γι' αυτό το λόγο οι εργαζόμενοι πρέπει να είναι σε **συνεχή επαγρύπνηση** για να αποτρέψουν τον κίνδυνο απώλειας θέσεων εργασίας και μειώσεων μισθών. Πόσο μάλλον όταν οι εργαζόμενοι αναμένουν νέα αντεργατικά μέτρα, που θα δίνουν μεγαλύτερα περιθώρια στους εργοδότες για ομαδικές απολύσεις, μείωση μισθών, ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων κ.α.

Η παθητική στάση του επιχειρησιακού σωματείου δημιουργεί πολλά ερωτηματικά. Όλους αυτούς τους μήνες δεν έκανε ούτε μια συνέλευση, ούτε μια στάση εργασίας, ούτε μια παράσταση διαμαρτυρίας. Αλλά και το ΠΑΜΕ-ΚΚΕ που αναλώνεται σε επαναστατικές φανφάρες, ουσιαστικά κινητοποιεί μόνο τον στενό περίγυρό του.

Η μόνη λύση είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, να **οργανωθούν σε επιτροπές** σε κάθε κατάστημα που θα αποφασίζουν για τις κινήσεις τους μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες. Να ενισχύσουν την αλληλεγγύη τους και την ενότητα όλων των εργαζομένων για να διασφαλίσουν την εργασία και τους μισθούς τους. Όλοι εξάλλου οι εργαζόμενοι θα πρέπει να αγωνιστούμε για να σταματήσουμε και να τσακίσουμε την αντεργατική λαίλαπα που πλησιάζει.

Από την δράση μας

Κινητοποιήσεις σε Vodafone-Wind-Victus για την επαναπρόσληψη συναδέλφου

Στις αρχές Δεκέμβρη, η διοίκηση της Victus (θυγατρική των Vodafone-Wind) απέλυσε τον τεχνικό Δ.Τ. Ο συνάδελφος προς τιμήν του δεν υπέγραψε την απόλυσή του και μαζί με το Ενιαίο Σωματείο Vodafone-Wind-Victus προχώρησε σε καταγγελία στην Επιθεώρηση Εργασίας. Η τριμερής πραγματοποιήθηκε στις 19/1.

Η υπόθεση του συναδέλφου είναι πολύ σημαντική, καθώς εργαζόταν για πάρα πολλά χρόνια αρχικά στη Vodafone και στη συνέχεια στη Victus, στην τεχνική διεύθυνση, και αποτελεί μία από τις πολύ λίγες περιπτώσεις εδώ και χρόνια και στις τρεις εταιρείες, όπου ένας συνάδελφος αντιστέκεται στην απόλυσή του. Η αντίσταση του συναδέλφου Δ.Τ. έχει μεγάλη σημασία, γιατί βάζει έμπρακτα εμπόδια στην προσπάθεια των διοικήσεων να «εκκαθαρίσουν» όλο το παλιό προσωπικό και τα δικαιώματά τους, για να τους αντικαταστήσουν με νέες προσλήψεις με όλο και χειρότερες εργασιακές σχέσεις («ενοικιαζόμενοι», μπλοκάκια, outsourcing κ.λπ.). Ειδικά στη Victus, όσο ολοκληρώνεται το βασικό έργο της συγχώνευσης των δικτύων Vodafone-Wind, η ανασφάλεια για το μέλλον της εταιρείας και κυρίως των θέσεων εργασίας μεγαλώνει. Επίσης, η αντίσταση του συναδέλφου βοηθάει τον αγώνα για την υπογραφή αξιοπρεπών, ουσιαστικών συλλογικών συμβάσεων, για να σπάσουν στην πράξη τα σκληρά μνημονιακά μέτρα στα «Εργασιακά». Το πιο σημαντικό, ο συνάδελφος δίνει ένα παράδειγμα: πως κανείς δεν πρέπει να πηγαίνει στην απόλυση μόνος του, ως πρόβατο επί σφαγή, πως μπορεί να υπερασπίσει το δικαίωμά του στη δουλειά και την αξιοπρέπεια.

Η κινητοποίηση του Ενιαίου Σωματείου (ΕΣ) ήταν άμεση. Πραγματοποιήθηκε επιτυχημένη τετράωρη στάση εργασίας στις 20/12 στη Victus, με υψηλά ποσοστά συμμετοχής. Παράλληλα, έγινε τοπική συνέλευση με σημαντική συμμετοχή των εργαζομένων, όπου συζητήθηκε η απόλυση του συναδέλφου, αλλά και συνολικά το θέμα των απολύσεων και πώς μπορούμε να τις σταματήσουμε. Από τις 9 ως τις 19 Ιανουαρίου, το ΕΣ ξεκίνησε καμπάνια για το θέμα της απόλυσης, με συχνές περιοδείες και τοπικές συνελύσεις και στις τρεις εταιρείες. Πραγματοποιήθηκε άλλη μία στάση εργασίας στη Victus στις 12/1, με προσπάθεια για νέα τοπική συνέλευση, όχι όμως τόσο επιτυχημένη όσο η προηγούμενη.

Ο πρώτος γύρος κινητοποιήσεων ολοκληρώθηκε με στάση εργασίας από την έναρξη της βάρδιας μέχρι τις 12 μ. και στις τρεις εταιρείες στις 19/1, ημέρα της συζήτησης της καταγγελίας στην Επιθεώρηση Εργασίας. Η στάση έγινε επιτυχώς, με συγκεντρώσεις και στις 3 εταιρείες. Ομάδες συναδέλφων, μαζί με το ΔΣ του ΕΣ, συμμετείχαν από νωρίς το πρωί. Πριν τη λήξη της, έγιναν επί τόπου μαζικές ενημερώσεις.

Το εργοδοτικό Σωματείο στη Victus κάλεσε και αυτό σε στάση εργασίας για την απόλυση, στις 20/12. Δυσκολευόμαστε να πιστέψουμε πως επαγγελματίες «συνδικαλιστές», που λειτουργούν ως εκπρόσωποι της διοίκησης μέσα στους εργαζόμενους, που φρόντισαν με κάθε μέσο να περάσουν ήσυχα οι απαιτήσεις της (κανονισμός εργασίας, υπογραφή ΣΣΕ με μειώσεις, απεργοσπασία κ.α.), ξαφνικά θυμήθηκαν ότι χρειάζεται αγώνας. Χρησιμοποίησαν απλά το θέμα της απόλυσης στήνοντας μια «κινητοποίηση» για καφέ και τσιγάρο, για να κερδίσουν περισσότερες ψήφους στις εκλογές τους που ακολουθούσαν.

Στην τριμερή στην Επ. Εργασίας η διοίκηση κράτησε την ίδια στάση, επιβεβαιώνοντας ξανά πως δεν αρκούν οι θεσμικές διαδικασίες, αλλά χρειάζεται ένα σχέδιο αγώνα μακροχρόνιου και σκληρού για να ακυρωθεί μια απόλυση. Ο συνάδελφος θα συνεχίσει τη διεκδίκηση της επαναπρόσληψής του. Το Ενιαίο Σωματείο, πάντα σε συντονισμό μαζί του, θα κάνει το παν για να συνεχιστεί αυτός ο αγώνας. Σε όλα τα επίπεδα. Από την οργάνωση της οικονομικής συμπαρατάσεως, μέχρι την ακόμα πιο πλατιά απεύθυνση για συμπάρασταση – και βέβαια νέες κινητοποιήσεις. Η απόλυση μπορεί και πρέπει να ανακληθεί. Ο αγώνας θα πάει μέχρι τέλους!

Το απόλυτο ξεχαρβάλωμα των πανεπιστημίων

Από τις αρχές του 2017 ο νέος υπουργός Παιδείας Κ. Γαβρόγλου μπήκε δυναμικά στο παιχνίδι των δανειστών (ΔΝΤ, ΕΕ και ΟΟΣΑ), σχεδιάζοντας μαζί τους το νέο πλάνο εξόντωσης των ΑΕΙ και ΤΕΙ της χώρας μας. Σύμφωνα με τις δεσμεύσεις της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, μέχρι τον Μάρτη θα πρέπει να έχει κατατεθεί ολοκληρωμένο πρόγραμμα για τις αλλαγές, που θα αφορούν κυρίως τον τρόπο χρηματοδότησης των ιδρυμάτων, τα Μεταπτυχιακά Προγράμματα Σπουδών (ΜΠΣ), τον αριθμό των εισακτέων καθώς και μια σειρά διοικητικών μέτρων.

Χρηματοδότηση και «αυτονομία» των ιδρυμάτων

Το απόλυτο στοίχημα για την κυβέρνηση φαίνεται να είναι το πώς θα καταφέρει να αφαιρέσει από τον κρατικό προϋπολογισμό τις δαπάνες για τη λειτουργία των πανεπιστημίων (και, γιατί όχι, και της εκπαίδευσης γενικότερα). Ο νέος υπουργός ζητάει από τα ιδρύματα να καταθέσουν, εντός του μήνα, προτάσεις προς το Υπουργείο για το πώς θα μπορέσουν τα ίδια να εκμεταλλευτούν και να αξιοποιήσουν τις εγκαταστάσεις τους, το προσωπικό τους αλλά και το... επίπεδο των επιστημονικών τους γνώσεων, σε μια προσπάθεια να καταφέρουν να... «χρηματοδοτούνται από ιδίους πόρους»!

Να σημειώσουμε πως η κρατική χρηματοδότηση για την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση έχει κατά μέσο όρο μειωθεί έως και 60% τη μνημονιακή επταετία, καθιστώντας την έστω και τυπική λειτουργία πολλών σχολών από δύσκολη

έως αδύνατη. Την ίδια στιγμή οι πρυτάνεις απαντούν πως για να ξεκινήσουν να λύνουν το «πρόβλημα» που ονομάζεται δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση απαιτείται δραστική μείωση των εισακτέων σε ΑΕΙ και ΤΕΙ έως και 50%! Το Υπουργείο δεσμεύτηκε να εξετάσει αυτή την πρόταση μέχρι τα τέλη Μαΐου.

Δεν πρόκειται φυσικά για «μεμωμένη» πολιτική, καθώς ρητή προταγή των μνημονίων είναι η ραγδαία υποβάθμιση όλου του λεγόμενου κοινωνικού κράτους που είχε χτιστεί τα τελευταία 40 χρόνια στη χώρα μας. Νοσοκομεία, ασφαλιστικά ταμεία, μισθοί, συντάξεις αλλά και σχολεία και πανεπιστήμια μπαίνουν κάτω από την «υποχρέωση» της αποπληρωμής του δημόσιου χρέους και «όλα σφάζονται, όλα μαχαίρνονται».

Βασική πηγή εσόδων για τα πανεπιστήμια γρήγορα θα αποδειχθούν οι ίδιοι οι φοιτητές, που θα κληθούν να πληρώσουν δίδακτρα ακόμα και στα προπτυχιακά.

Αλλαγές στα Μεταπτυχιακά Προγράμματα Σπουδών (ΜΠΣ)

Η νέα πρόταση του υπ. Παιδείας όσον αφορά τα ΜΠΣ είναι τόσο «καινοτόμα» και «ριζοσπαστική», όπως ισχυρίζονται, όσο καινοτόμο και ριζοσπαστικό ήταν για την ελληνική κοινωνία το πέρασμα στη μνημονιακή σκλαβιά και το να δουλεύει για ένα κομμάτι ψωμί.

Πιο συγκεκριμένα, το Υπουργείο δηλώνει πως «δικαίωμα και δυνατότητα φοίτησης σε ΜΠΣ με δίδακτρα θα

πρέπει να διασφαλίζονται σε όλους τους φοιτητές ανεξαρτήτως οικονομικής κατάστασης». Το πώς θα γίνει αυτό το θαύμα μάς διευκρινίζεται λίγο πιο κάτω: «θα πρέπει να παρέχεται από τον εν λόγω φοιτητή ολιγόωρη εβδομαδιαία εργασία, σε κάποια υπηρεσία του πανεπιστημίου — έτσι θα μπορεί να «εξαγοράζει» τη φοίτησή του.

Όλη η προσπάθεια αποσκοπεί από τη μια μεριά στην απόλυτη κοροϊδία της κοινωνίας και των φοιτητών (ότι δήθεν μένουν τα πανεπιστήμια ανοιχτά για όλο τον λαό κ.τ.λ.) και από την άλλη στην όσο το δυνατόν μεγαλύτερη αποδέσμευση του δημοσίου από μια βασική του υποχρέωση, δηλαδή τη μέριμνα για τη διασφάλιση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης όλων των βαθμίδων.

Η υποτιθέμενη σχέση αλληλεξάρτησης «δούναι και λαβείν» μεταξύ φοιτητή και ιδρύματος δεν είναι τίποτα άλλο από μια επαίσχυντη νεοφιλελεύθερη πολιτική «ανταλλαγής υπηρεσιών» (ξεπουλήματος εργατικής δύναμης), όπου θα αναγκαζόμαστε να δουλεύουμε όχι ένα αλλά πολλά δωρα απλήρωτοι και ανασφάλιστοι, προκειμένου να συμμετέχουμε σε ένα «δωρεάν» μεταπτυχιακό. Και όλα αυτά μαζί με την κοροϊδία ότι «είναι υποχρέωση του ιδρύματος, και κατ' επέκταση του κράτους, να παρέχει δωρεάν όλα τα ΜΠΣ». Και μάλιστα την ίδια στιγμή που δεκάδες εργαζόμενοι σε υπηρεσίες και δομές των πανεπιστημίων είτε απολύονται είτε, οι πιο «τυχεροί», δουλεύουν σε καθεστώς εργολαβίας με 300 ευρώ τον μήνα, ενώ όσα μέλη ΔΕΠ (Διδακτικό Ερευνητικό Προσωπικό) συνταξιοδοτούνται δεν

αναπληρώνονται με νέες προσλήψεις.

Τα πανεπιστήμια χρειάζονται γενναία αύξηση του κρατικού προϋπολογισμού για να συνεχίσουν να λειτουργούν, αλλά αυτό που τους παρέχεται είναι μερικά ξεροκόμματα και η συμβουλή να βρουν μόνα τους τα έσοδα για την επιβίωσή τους: δηλαδή δίδακτρα!

Να σταματήσουμε άμεσα την κατάρρευση των πανεπιστημίων

Όσο συνεχίζεται η μνημονιακή τραγική της οικονομίας και της κοινωνίας τόσο θα βαθιάειναι και η κρίση και η αποσύνθεση του εκπαιδευτικού συστήματος. Μόνο με τους αγώνες μας μπορούμε να τους σταματήσουμε. Μόνο με την αυτοοργάνωση των αγώνων μας μπορούμε να σταθούμε εμπόδιο στα εγκληματικά τους σχέδια για την Παιδεία. Γι' αυτό χρειάζεται να αναπτύξουμε ένα αποτελεσματικό σχέδιο αγώνα και να οικοδομήσουμε τη Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη.

■ Κώστας Κ.

Άμεση αθώωση των 12 αγωνιζόμενων φοιτητών!

Στις 10 Φεβρουαρίου στο Ηράκλειο δικάζονται μετά από εισαγγελική δίωξη 12 φοιτητές του τμήματος του Φυσικού του Πανεπιστημίου Κρήτης, κατηγορούμενοι προσχηματικά για τα αδικήματα της απόπειρας παράνομης βίας και της παράνομης παρακράτησης. Η δίκη ήταν προγραμματισμένη για τον Μάρτη του 2016, αλλά αναβλήθηκε λόγω της αποχής των δικηγόρων, με τους φοιτητές να δηλώνουν «παρών» με πορεία έξω από τα δικαστήρια. Δεν είναι η πρώτη φορά που φοιτητές οδηγούνται στο εδώλιο κατηγορούμενοι ουσιαστικά για την αγωνιστική τους δράση στις σχολές τους και υφιστάμενοι πολιτικής δίωξης.

Το Φθινόπωρο του 2011, όπως και στις υπόλοιπες σχολές έτσι και στο Φυσικό Κρήτης ξέσπασε ένα μεγάλο κύμα καταλήψεων ενάντια στο νομό της Διαμαντοπούλου για την παιδεία. Σε συνδυασμό με τον ευρύτερο κοινωνικό πόλεμο εκείνης της περιόδου οι φοιτητές διαμαρτυρόντουσαν για τη διάλυση της δωρεάν παιδείας, την κατάργηση του πανεπιστημιακού Ασύλου και τις αντεκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις. Μέσα στο πλαίσιο αυτού του αγώνα η διοίκηση του τμήματος αποφάσισε εκδικητικά να μην ορίσει ενδιάμεση εξεταστική, τιμωρώντας τους φοιτητές για τον αγώνα τους. Οι φοιτητές πραγματοποιήσαν παράσταση διαμαρτυρίας για αυτή την απόφαση, μένοντας επί ώρες έξω από την αίθουσα συνέλευ-

σης των καθηγητών και απαιτώντας να πραγματοποιηθεί η ενδιάμεση εξεταστική. Τελικά όχι μόνο δεν ικανοποιήθηκε το αίτημά τους, αλλά τους επιβλήθηκαν πειθαρχικές ποινές, με αφαίρεση φοιτητικής ιδιότητας (!) για ένα εξάμηνο σε όσους διαμαρτυρόντουσαν, ενώ καθηγητές συνεργάστηκαν με τον εισαγγελέα που έκανε αυτή την αντιδημοκρατική και καινοφανή δίωξη. Μέχρι στιγμής, δημοτικά συμβούλια (Ηρακλείου, Ιεράπετρας), ΕΛΜΕ, σύλλογοι δασκάλων, αριστερές οργανώσεις, οι διοικητικοί υπάλληλοι του πανεπιστημίου Κρήτης και φοιτητικοί σύλλογοι δηλώνουν τη στήριξή τους με ψηφίσματα, ενώ καθηγητές του Πανεπιστημίου Κρήτης επιρρίπτουν τις ευθύνες στη διοίκηση του τμήματος, που

δεν εφάρμοσε την απόφαση του Πρυτανικού Συμβουλίου για την ενδιάμεση εξεταστική.

Η εκδικητικότητα των αρχών απέναντι σε κάθε αγωνιζόμενο, που έχει εμφανιστεί με το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης επί επόχης μνημονίων, εκφράζεται με αποκάλυπτο τρόπο σε μια δίκη που γίνεται με στόχο να τρομοκρατήσει τη νεολαία και τους εργαζομένους ώστε να σκύσουν το κεφάλι σε όσα ήρθαν και σε όσα έρχονται. Δεν πέρασε άλλωστε παρά ένας χρόνος από τότε που προσπάθησαν να εκδώσουν φοιτητές στην Ιταλία με ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης για τη συμμετοχή τους σε μια διαδήλωση το Μάη του 2015. Για τις ελληνικές δικαστικές αρχές και τους εισαγγελείς, το να αγωνίζεσαι για τα

δικαιώματά σου, να διαμαρτύρεσαι και να διαδηλώνεις είναι πιο εγκληματικό από το να δέρνεις γονείς σε σχολεία που δέχονται προσφυγόπουλα και να οργανώνεις πογκρόμ εναντίον μεταναστών, όπως έκανε πρόσφατα η Χρυσή Αυγή...

Η αγωνιζόμενη νεολαία πρέπει να δείξει ότι τα δικαιώματα των φοιτητών στον συνδικαλισμό κατακτήθηκαν με αγώνες, και μόνο με αγώνες μπορούμε να τα υπερασπιστούμε. Ειδικά σε μια περίοδο όπου νεολαία και εργαζόμενοι δέχονται επιθέσεις από τις βάρβαρες πολιτικές των μνημονίων, την υποχρηματοδότηση της παιδείας και τα νέα αντεργατικά μέτρα που έρχονται, είναι ζήτημα ζωτικής σημασίας να δέχεται ηχηρή απάντηση κάθε αμφισβήτηση ή απόπειρα κατάργησης αυτών των δικαιωμάτων. Γι' αυτό η αθώωση των φοιτητών μέσα από διαμαρτυρίες και μαζικές συγκεντρώσεις είναι αναγκαία όχι μόνο για την υπερασπίση των δικαιωμάτων των 12 φοιτητών, αλλά όλων των φοιτητών ευρύτερα.

Μαζικοποιώντας τις συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας και στεκόμενοι στο πλευρό των διωκόμενων φοιτητών, να κόψουμε το βήχα στους εισαγγελείς και τις επαίσχυντες διοικήσεις τμημάτων που κάνουν πολιτικές διώξεις. Να μάθουν όλοι τους πως η τρομοκρατία τους δεν θα περάσει και πως τα κεκτημένα δικαιώματα δεκαετιών δεν θα επιτρέψουμε να τα ανατρέψει κανείς.

«Αριστερός» νεοφιλελεύθερος Αρμαγεδδώντας απειλεί το δημόσιο σχολείο

Η νέα ηγεσία του υπουργείου Παιδείας, με επικεφαλής τον Κώστα Γαβρόγλου, εξαπολύει έναν νέο γύρο νεοφιλελεύθερης επίθεσης, με αναβαθμισμένα, ποιοτικά χαρακτηριστικά, που έρχονται να προστεθούν στις αιματηρές μνημονιακές περικοπές και απειλούν πλέον την ίδια την ύπαρξη του δημόσιου σχολείου. Με τη «Θεματική Εβδομάδα» στο Γυμνάσιο και τις «Δημιουργικές Εργασίες» στο Λύκειο υλοποιεί τις κατευθύνσεις ΕΕ-ΟΟΣΑ, που στοχεύουν στην αντικατάσταση της όποιας δομημένης, επιστημονικής γνώσης παρέχεται στο δημόσιο σχολείο με «διδασκτικά πακέτα», που θα μπορούν εύκολα να πωλούνται στους «μαθητές-πελάτες» (στρατηγικός στόχος της διεθνούς νεοφιλελεύθερης ατζέντας από τις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας, αλλά που καμιά ελληνική κυβέρνηση δεν είχε μέχρι τώρα τολμήσει να προωθήσει ανοιχτά!). Παράλληλα, η κυβέρνηση εφαρμόζει τη μνημονιακή δέσμευση για τη «μαθητεία», όπου πολλές χιλιάδες απόφοιτοι ΕΠΑΛ θα εργάζονται για 9 μήνες σε ιδιωτικές επιχειρήσεις και φορείς του δημοσίου, με 17 ευρώ μεροκάματο. Μεταξύ πολλών άλλων αρνητικών συνεπειών, η καταστροφή για τις θέσεις εργασίας είναι ανυπολόγιστη, καθώς οι εργοδότες θα απολούν «παλιούς» υπαλλήλους προσλαμβάνοντας μαθητευόμενους, ενώ το δημόσιο θα μπορέσει να μηδενίσει τους μόνιμους διορισμούς.

Όμως το συντριπτικότερο πλήγμα θα έρθει από τα σχέδια για το «Νέο Λύκειο» και το νέο σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Το ελληνικό κεφάλαιο και οι κυβερνήσεις του επιδιώκουν πάση θυσία να επιλύσουν μια μεγάλη και ενοχλητική γι' αυτούς αντίφαση: αυτήν ανάμεσα σε μια πλήρως χρεοκοπημένη και με διαλυμένη παραγωγική βάση ελληνική καπιταλιστική οικονομία, που έχει ελάχιστες ανάγκες για ειδικευμένο εργατικό δυναμικό, και σε έναν εκπαιδευτικό μηχανισμό που, παρά τα πολλά στραβά και ανάποδά του, διατηρείται σε ένα σχετικά καλό επίπεδο, κυρίως χάρη στους σκληρούς αγώνες της νεολαίας και των εργαζομένων. Το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα παράγει έναν αριθμό νέων με ικανοποιητική μόρφωση που για τους καπιταλιστές είναι «απαράδεκτα μεγάλος» και που βέβαια με τη σημερινή κατάσταση εξωθείται μαζικά προς τη μετανάστευση. Συνεπώς, είναι στρατηγική επιδίωξη του κεφαλαίου να περιορίσει δραστικά τους πτυχιούχους, αλλά ακόμα και τους αποφοίτους Λυκείου!

Η κυβέρνηση αρχικά, με το πόρισμα του σημένου «Εθνικού Διαλόγου» με επικεφαλής τον ακραίο νεοφιλελεύθερο Α. Λιάκο, επιχείρησε να προωθήσει ένα διετές Λύκειο-ελίτ (το Γυμνάσιο θα γινόταν τετρατές) με διαρκείς εξεταστικούς φραγμούς, προορισμένο για «λίγους και εκλεκτούς» μαθητές αλλά και καθηγητές, και με ένα πρόγραμμα σπουδών πιστή αντιγραφή του προγράμματος του Διεθνούς Απολυτηρίου (International Baccalaureat)

Επίθεση χρυσαυγιτών σε δημοτικό σχολείο στο Πέραμα Να σταματήσουμε τους τραμπούκους της Χρυσής Αυγής!

Την Τρίτη 17-1, ομάδα χρυσαυγιτών, με επικεφαλής τον υπόδικο βουλευτή και άμεσα υπεύθυνο για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, Γιάννη Λαγό, εισέβαλε στο Α΄ Δημοτικό Σχολείο Νέου Ικονίου, στο Πέραμα, προπηλακίζοντας δασκάλους και γονείς. Έξω από το σχολείο βρίσκονταν αστυνομικοί που παρέμειναν αμέτοχοι.

Αφορμή για τις προσχεδιασμένες βιαιότητες ήταν η απόφαση να φοιτήσουν στο συγκεκριμένο σχολείο προσφυγόπουλα από το Σχιστό.Οι επιθέσεις Λαγού γίνονται την ώρα που βρίσκεται σε εξέλιξη η δίκη της φασιστικής οργάνωσης Χρυσής Αυγής (ΧΑ), ενώ στο Εφετείο εξετάζεται η υπόθεση τάγματος εφόδου σε αφισκοκλλητές του ΚΚΕ – ΠΑΜΕ στο Πέραμα τον Σεπτέμβρη του 2013. Επίσης, συμπληρώνονται τέσσερα χρόνια από τη δολοφονία του 27χρονου μετανάστη Σαχσάτ Λουκμάν στα Πετράλωνα στις 17 Ιανουαρίου 2013 από τους χρυσαυγίτες Διονύση Λιακόπουλο και Χρήστο Στεργιόπουλο, που έχουν καταδικαστεί σε ισόβια κάθειρξη χωρίς να τους αναγνωριστεί κανένα ελαφρυντικό.

Το Υπουργείο Παιδείας, με ανακοίνωσή του «καταδικάζει με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο τους προπηλακισμούς και τις απειλές που υπέστησαν η διευθύντρια και εκπαιδευτικοί στο Δημοτικό Σχολείο Νέου Ικονίου Περάματος, και μάλιστα παρουσία των μαθητών...», ενώ ο γ.γ. του Υπ. Παιδείας Γ. Παντής δήλωσε ότι η εμφάνιση των χρυσαυγιτών δεν θα ματαιώσει τη λειτουργία του σχολείου για τα προσφυγόπουλα και ότι τα φαινόμενα βίας και ρατσιστικών εκδηλώσεων δεν έχουν θέση στο σχολείο.

Το τελευταίο διάστημα η ΧΑ προσπαθεί να ανασυγκροτηθεί, ψάχνοντας κοινωνικά ερείσματα, εγκαινιάζοντας έναν νέο κύκλο δράσεων. Πλασάρει με όποιο τρόπο μπορεί το ψευτο-αντιμνημονιακό και ψευτο-αντισυστημικό της προσώπειο, ενώ στην πραγματικότητα είναι το ακριβώς αντίθετο, μια βαθιά συστημική δύναμη. Οι φασίστες αποτελούν θανάσιμο κίνδυνο για την εργατική τάξη, τους νέους, το εργατικό και επαναστατικό κίνημα, τις οργανώσεις και τους αγωνιστές. Είναι αυτοί που ακολουθούν

που εφαρμόζεται σε λίγα επιλεγμένα ιδιωτικά σχολεία (!!). Λόγω όμως του πλήρους οικονομικού και πολιτικού αδιεξόδου στο οποίο έχει περιέλθει, η κυβέρνηση επιχειρεί να περάσει τις αντιδραστικές αλλαγές με έναν πιο καλυμμένο, ύπουλο και σταδιακό τρόπο. Έτσι, κατέθεσε στη Βουλή προτάσεις για το Λύκειο και το σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια, που εκπονήθηκαν από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής. Για να αποφύγουν ένα άμεσο κύμα αντιδράσεων, οι συντάκτες της πρότασης αφήνουν πολλά θολά σημεία, οι βασικοί όμως άξονές της περιλαμβάνουν τα εξής:

α) Στην Α΄ Λυκείου το πρόγραμμα μαθημάτων θα είναι κοινό σε Γενικά Λύκεια και ΕΠΑΛ και η τάξη θα ενταχθεί στην υποχρεωτική εκπαίδευση, ώστε πολύ σύντομα να ενσωματωθεί σε ένα τετραετές Γυμνάσιο.

β) Στην Β΄ τάξη ο αριθμός των μαθημάτων θα περιοριστεί στο μισό, ενώ στην Γ΄ οι μαθητές θα διδάσκονται ουσιαστικά μόνο τα μαθήματα που θα δώσουν στις Πανελλήνιες Εξετάσεις, συν 1-2 ακόμα μαθήματα. Οι εγκέφαλοι του ΣΥΡΙΖΑ χρησιμοποιούν το πρόσχημα της αδιαφορίας των μαθητών για τα μαθήματα που «δεν τους χρειάζονται», ενώ βέβαια ο στόχος τους είναι να πετάξουν στην ανεργία όσους αναπληρωτές έχουν απομείνει και να δημιουργήσουν νέες δεξαμενές «πλεοναζόντων» μονίμων, που θα οδηγηθούν στην κινητικότητα και πολύ σύντομα και σε μαζικές απολύσεις. Η πρόσβαση των μαθητών στις δύο τελευταίες τάξεις θα φράσσεται από πληθώρα εξεταστικών φίλτρων, που θα περιλαμβάνουν την εκτεταμένη χρήση «τραpezών θεμάτων» και αργότερα και εισαγωγικές εξετάσεις από το Γυμνάσιο στο Λύκειο. Παρόμοιο θα είναι το καθεστώς και στην Β΄ και Γ΄ τάξη των ΕΠΑΛ, με αποτέλεσμα να επιτευχθεί ο στόχος κυβέρνησης και ΕΕ τα 2/3 των μαθητών να οδηγούνται σε σχολές φτηνής επαγγελματικής κατάρτισης.

γ) Όσον αφορά την πρόσβαση στην τριτοβάθμια, η δήθεν «κατάργηση των Πανελληνίων» αποδείχτηκε μία ακόμα συριζαϊκή φούσκα, ενώ έχει προταθεί να μετράει σε μεγάλο ποσοστό ο προφορικός βαθμός του σχολείου, κάτι που θα διαλύσει πλήρως τη σχολική καθημερινότητα, λόγω των ασφυκτικών πιέσεων μαθητών και γονέων προς τους καθηγητές.

Ο θανάσιμος κίνδυνος που απειλεί το δημόσιο σχολείο μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο με ένα μαζικό και ανυποχώρητο κίνημα, που θα γίνει υπόθεση όλων των εργαζομένων και της νεολαίας και θα βασίζεται σε ριζοσπαστικές μορφές πάλης και στην αυτοοργάνωση με επιτροπές αγώνα, ενάντια και στην ξεπουλημένη ηγεσία της ΟΛΜΕ, που καλλιεργεί την αδράνεια και βάζει πλάτη για να περάσουν τα μέτρα.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

πιστά τις πολιτικές της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, οργανώνουν πογκρόμ ενάντια σε πρόσφυγες και μετανάστες, για να διατρέσουν και να τρομοκρατήσουν την εργατική τάξη, ξυλοκοπούν και δολοφονούν αγωνιστές, είναι το δεξί χέρι των αφεντικών που ενισχύει τη μαύρη εργασία και τόσα άλλα τραγικά παραδείγματα που συμπληρώνουν τη μαύρη λίστα για το ποιόν τους...

Η αποθράσυνση των χρυσαυγιτών δεν στηρίζεται μόνο στην προκλητική στάση της «αμερόληπτης» ελληνικής δικαιοσύνης και την κωλυσιεργία της στη δίκη της ΧΑ. Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι απόλυτα συνυπεύθυνη, καθώς έχει ξεκινήσει μια ελάχιστη συγκαλυμμένη προσπάθεια «ξεπλύματος» των νεοναζί, με την πρόσφατη παρουσία υπουργών και βουλευτών της δίπλα στον Κασιδιάρη και άλλους χρυσαυγίτες στο Καστελλόριζο και τις δηλώσεις του τέως υπουργού Δικαιοσύνης Παρασκευόπουλου περί «ενσωμάτωσης» της ΧΑ στο πολιτικό σύστημα. Άλλωστε και στο θέμα της εκπαίδευσης των παιδιών των προσφύγων, η κυβέρνηση «κλείνει το μάτι» στους διάφορους «αγανακτισμένους πολίτες» που αντιδρούν στη φοίτησή τους στα ελληνικά σχολεία, καθώς περιορίζει ουσιαστικά τα προσφυγόπουλα σε ένα εκπαιδευτικό γκέτο, με ειδικά τμήματα που θα λειτουργούν αποκλειστικά στην απογενυματινή ζώνη (2-6 μμ), αποκλείοντάς τα από το πρωινό πρόγραμμα.

Πρέπει να δέξουμε την αλληλεγγύη και τη συμπαράστασή μας στους πρόσφυγες και τα παιδιά τους, τα οποία πρέπει να αντιμετωπίσουμε σαν να ήταν δικά μας. Να σταματήσουμε τις εγκληματικές ενέργειες των κανίβαλων της ΧΑ, οι οποίοι βγαίνουν από τους υπονόμους χάρη στο καπιταλιστικό σύστημα και την κρίση του. Ο φασισμός και η ΧΑ ξεριζώνονται μόνο με μαχητικούς αγώνες! Μ' ένα ταξικό μέτωπο μπορούμε να τσακίσουμε οριστικά τους φασίστες, μαζί με το σύστημα που τους θρέφει. Ενάντια σε παλιούς και νέους μνημονιακούς, στα μέτρα εξόντωσης και εξαθλίωσης του λαού, ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και το ρατσισμό.

Διαδηλώσεις ενάντια στις φιέστες της Χρυσής Αυγής

Το Σάββατο 28-1 συμπληρώθηκαν 21 χρόνια από την κρίση των Ιμίων. Με αυτήν την αφορμή η Χρυσή Αυγή επεδίωκε να στήσει δύο ναζιστικές φιέστες. Η πρώτη ήταν προγραμματισμένη ανήμερα του περιστατικού, στα γραφεία της στην Α. Μεσογειών, και η δεύτερη την Κυριακή 29/1 στο νεκροταφείο της Πετρούπολης, με «πολιτικό μνημόσυνο» για τον ένα εκ των τριών θυμάτων των Ιμίων. Μ' αυτήν την αφορμή επιχείρησε να χρησιμοποιήσει την «επέτειο» ως όχημα για την ανασυγκρότηση των δυνάμεών της στο δρόμο, με στόχο την πολιτική και εκλογική ανασυγκρότησή της.

Το Σάββατο η αντιφασιστική συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στην Πλατεία Ρηγίλλης, στο σημείο που επί χρόνια πραγματοποιούσε την εθνικιστική της φιέστα η Χρυσή Αυγή. Στο σημείο είχε στηθεί μικροφωνική και πραγματοποιούνταν ανακοινώσεις από αριστερές, αντιφασιστικές και αντιπολεμικές κινήσεις αλλά και από οργανώσεις από Κουρδιστάν και Τουρκία. Ενέργειες πραγματοποιήθηκαν και ενάντια στη συγκέντρωση των φασιστών της «ΛΕΙΠΕΝ», που θα συγκεντρώνονταν στην πλατεία Κολοκοτρώνη, με κατάληψη του χώρου της συγκέντρωσής τους. Η συγκέντρωση στη Ρηγίλλης αριθμούσε αρκετές εκατοντάδες άτομα. Η πορεία κατευθύνθηκε προς τα γραφεία της Χρυσής Αυγής και ολοκληρώθηκε στη συμβολή Α. Κηφισίας και Α. Αλεξάνδρας, όπου είχε στηθεί μπλόκο της αστυνομίας.

Την επομένη, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία της Πετρούπολης στην οποία καλούσαν δημοτικές κινήσεις και λαϊκές συνελεύσεις, το κοινωνικό στέκι ΟΚΤΑΝΑ, και οι οργανώσεις η ΟΡΜΑ, η ΟΚΔΕ και το ΕΕΚ. Η συγκέντρωση αριθμούσε περίπου εκατό άτομα και εξελίχθηκε σε πορεία στη γειτονιά.

Οι φασίστες με σημείο αφετηρίας την δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα βρίσκονται συνεχώς κάτω από την ασφυκτική πίεση του κινήματος. Είναι η πρώτη χρονιά που δεν τόλμησαν να καλέσουν στο μνημείο των Ιμίων και να βρωμίσουν το κέντρο της Αθήνας με το ρατσιστικό τους δηλητήριο, αλλά ταμπουρώθηκαν στα γραφεία τους με την εκτεταμένη, όπως πάντα, προστασία της αστυνομίας πραγματοποιώντας με πολύ μικρή συγκέντρωση. Ωστόσο η ΧΑ προσπαθεί να βρει κοινωνικά ερείσματα σε ομάδες εργαζομένων και επαγγελματιών, με το άνοιγμα «συνδικαλιστικών» γραφείων, ενώ ταυτόχρονα με διάφορες ενέργειες επικοινωνιακού - τηλεοπτικού χαρακτήρα προσπαθεί να επανεμφανιστεί δυναμικά στο πολιτικό προσκήνιο. Πιο πρόσφατο παράδειγμα η εισβολή της σε σχολείο στο Πέραμα, την ώρα που σε αυτό γινόταν συνεδρίαση με αντικείμενο συζήτησης την ένταξη των παιδιών προσφύγων στο πρόγραμμα του σχολείου.

Η δράση των φασιστών είναι προϊόν της ελευθερίας κίνησης που της έχει προσφέρει η αστική δικαιοσύνη, από την στιγμή που έχουν αποφυλακιστεί και επιτρέπεται να κυκλοφορούν ελεύθεροι οι υπόδικοι χρυσαυγίτες για τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα. Σοβαρές ευθύνες φέρει και η μνημονιακή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, αφού το τελευταίο διάστημα ξεπλένει συστηματικά τους φασίστες (φωτογραφίες στο Καστελόριζο μεταξύ βουλευτών της συγκυβέρνησης και της ΧΑ, προβολή εκδηλώσεων-ομιλών της από την ΕΡΤ κ.λπ.). Ταυτόχρονα, σε διεθνή κλίμακα η εκλογή του Ντόναλντ Τράμπ στις ΗΠΑ όσο και η μεγάλη άνοδος της Μαρίν Λεπέν στη Γαλλία και άλλων ακροδεξιών κομμάτων σε όλη την Ευρώπη, δίνουν ώθηση στους φασίστες να σηκώνουν κεφάλι.

Οι φασίστες της ΧΑ αποτελούν μία από τις τελευταίες εφεδρείες του μνημονιακού καθεστώτος, που δεν θα διστάσει να την χρησιμοποιήσει στην κατάλληλη ευκαιρία, αν το κίνημα και οι εργαζόμενοι μείνουν αδρανείς. Οι πολιτικοί απόγονοι των Χιτών και των ταγματασφαλιτών, οι υμνητές της Χούντας, δεν έχουν δικαίωμα να μιλάνε για πολιτικές ελευθερίες και να ζητούν δημόσιο χώρο για να χύσουν το ρατσιστικό τους δηλητήριο. Επιχειρούν να σπείρουν τον τρόμο σε πρόσφυγες και μετανάστες αλλά και σε όσους αγωνίζονται. Από την πλευρά μας, με αγώνες ενάντια στον μνημονιακό και χρυσαυγίτικο φασισμό, πρέπει να επιστρέψουμε τον φόβο στο δικό τους στρατόπεδο. Οι φασίστες, οι εθνικιστές, οι ναζί και κάθε άλλη ιδεολογική απόχρωση ρατσιστών δεν χωράνε σε σχολεία και γειτονιές.

«Δεν μας τρομάζουν τα νέα μέτρα, δεν μας τρομάζει ο κ Αδιέξοδο για την κυβέρνηση η 2^η αξιο

**Σε κατάσταση
πολιορκίας έχει
βρεθεί η θλιβερή
νεομνημονιακή
κυβέρνηση
ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ του
ακατονόμαστου
πρωθυπουργού Αλέξη
Τσίπρα. Από τη μια
πλευρά ο γκρεμός, που
έρχεται με τα μέτρα
που ζητούν οι δανειστές
για να κλείσουν τη
2η αξιολόγηση, από
την άλλη το ρέμα
που έρχεται άμεσα
να τον πνίξει με το
αναγκαστικό σενάριο
των πρόωρων εκλογών,
αν δεν κλείσει η
αξιολόγηση το
αργότερο τον Μάρτιο.**

■ Ευάγγελος Κιτσώνης

Ο Μάρτιος είναι οριακός μή-
νας για τους ηγέτες της Ευ-
ρωζώνης, καθώς υπάρχουν
οι ολλανδικές εκλογές, ενώ
τότε η Τερέζα Μέι σκοπεύει να ενεργο-
ποιήσει το άρθρο 50 για την έξοδο της
Βρετανίας από την ΕΕ.

Μέχρι τότε βέβαια η ΕΕ μαζί με το
ΔΝΤ είναι αναγκασμένη και αποφασι-
σμένη να στραγγαλίσει την κυβέρνη-
ση και να την πετάξει στο καλάθι των
αχρήστων (όπως και της αξίζει) και να
εξοντώσει τον ελληνικό λαό με μέτρα
που θα μας στείλουν σε άγνωστα και
σκοτεινά μονοπάτια. Μετά το Brexit,
το ιταλικό δημοψήφισμα και τη νίκη
του Τραμπ στις αμερικάνικες εκλογές,
που σηματοδοτεί μια στροφή πολιτικής
εναντίον των ισχυρών κρατών της ΕΕ,
η επίθεση στην εργατική τάξη σε όλη
την Ευρωζώνη (πόσο μάλλον στις πιο
αδύναμες χώρες όπως η Ελλάδα) είναι
μονόδρομος. **Ο θάνατός σου η ζωή μου
δηλαδή.**

Τα αδιέξοδα για την κυβέρνηση είναι
πολλά και η 2η αξιολόγηση θα βάλει την
οριστική ταφόπλακα στον Τσίπρα και
την παρέα του. Η 2η αξιολόγηση περι-
λαμβάνει δράσεις σε τρεις κατηγορίες:
1) **Δημοσιονομικά:** Η κυβέρνηση οφεί-
λει να καταθέσει το Μεσοπρόθεσμο
Πρόγραμμα Δημοσιονομικής Στρατη-
γικής (ΜΠΔΣ). Οι Ευρωπαίοι απαιτούν
αυτά για τα οποία η κυβέρνηση έχει
δεσμευτεί, δηλαδή πρωτογενή πλεονά-
σματα ύψους 3,5% του ΑΕΠ και μετά το
2018. Στο ΜΠΔΣ 2018-2021 θα πρέπει
να αποτυπωθούν συμφωνημένα μέτρα
(π.χ. σημαντικές μειώσεις στα ειδικά μι-
σθολόγια των ένστολων, πανεπιστημια-
κών, γιατρών κ.λπ.) και πρόσθετα μέτρα
που θα δούμε παρακάτω, για να επιτευ-
χθούν τα πολυετή υψηλά πλεονάσματα.
2) **Εργασιακά:** Τα μέτρα αφορούν την
άμεση μείωση του μισθολογικού κό-
στους, τις σχέσεις εργασίας και το πε-
τσόκομμα των συνδικαλιστικών δι-
καιωμάτων και του συνδικαλισμού! Εν
συντομία, καθώς έχουν παρουσιαστεί
στα τελευταία φύλλα της Ε.Π.:

- Νέα μείωση του κατώτατου μισθού
- Κατάργηση του 13ου και 14ου μι-
σθού
- Κατάργηση όλων των επιδομάτων

- Ίδιο μισθό για όλο τον εργασιακό
βίο

- Μεγαλύτερη ελαστικοποίηση της
εργασίας

- Κατάργηση, αρχικά ίσως μόνο στην
πράξη, των κλαδικών συλλογικών συμ-
βάσεων

- Πλήρη απελευθέρωση των ομαδι-
κών απολύσεων

- Μείωση της αποζημίωσης για απο-
λύσεις εργαζομένων

- Περιορισμό ή και κατάργηση της
προστασίας των μελών της διοίκησης
σωματείων

- Ακόμη μεγαλύτερη ενίσχυση του
«Διευθυντικού Δικαιώματος», παράλ-
ληλη μείωση των εργατικών δικαιωμά-
των

- Αλλαγή του τρόπου λήψης αποφά-
σεων για την πραγματοποίηση απεργι-
ών

- Επαναφορά του lock out (αντα-
περγίας), που είχε καταργηθεί με το
Ν.1264/82

3) **Ασφαλιστικό-φορολογικό:** Η
κυβέρνηση έχει δεσμευθεί σε στό-
χο πρωτογενών πλεονασμάτων 3,5%
του ΑΕΠ για πολλά χρόνια (10 περί-
που), με το 3ο Μνημόνιο, με το Συ-
μπληρωματικό Μνημόνιο (Ιούνιος
2016), τη δήλωση του Eurogroup και
την Επιστολή Μετανοίας του Ευκλεί-
δη Τσακαλώτου (Δεκέμβριος 2016).
Οι δανειστές υπενθυμίζουν στον
κ. Τσίπρα τις υπογραφές που πρό-
θυμα έβαλε (προδίδοντας τον ελ-
ληνικό λαό για να παρατείνει τον
πολιτικό του βίο) και απαιτούν να
υλοποιήσει τις δεσμεύσεις του, μειώ-
νοντας την προσωπική διαφορά στις
συντάξεις και το αφορολόγητο όριο.
Μετά τον επανυπολογισμό των συ-
ντάξεων, η προσωπική διαφορά θα
ανέρχεται σε 20-25% των συντάξεων,
δηλαδή από 5,5 έως 7 δισ. ευρώ!! Στο
αφορολόγητο όριο, ενώ ο Τσίπρας
είχε δεσμευθεί ότι θα το αυξήσει στις
12.000 ευρώ από 9.545, τελικά το μεί-
ωσε σε 8.636 ευρώ! Τώρα συζητά επι-
πλέον μείωση στις 7.000 ή ακόμη και
στις 4.500 ευρώ. Ακόμη και εργαζόμε-
νοι με μισθούς πείνας της τάξης των
350-400 ευρώ καλούνται να πληρώ-
νουν φόρο εισοδήματος, ενώ σύμφω-
να με την έκθεση του προϋπολογισμού
το όριο φτώχειας είναι 4.512 ευρώ.
Στο τραπέζι έχουν μπει και άλλα θέμα-
τα, όπως η αύξηση του μεσαίου συντε-
λεστή ΦΠΑ από το 13% στο 15% και
η κατάργηση κοινωνικών επιδομάτων,
όπως το επίδομα πετρελαίου, το επίδο-
μα διακοπών σε ανέργους κ.τ.λ.

Ένα επιπλέον σημείο στη 2η αξιο-
λόγηση είναι η Ανταγωνιστικότητα/
(Υπό) Ανάπτυξη: Η κυβέρνηση δε-
σμεύθηκε να καταρτίσει ένα συνεκτι-
κό αναπτυξιακό σχέδιο, δηλαδή την
άμεση εφαρμογή της εργαλειοθήκης
του ΟΟΣΑ, και να απλουστεύσει άμε-
σα το νομοθετικό πλαίσιο των δημό-

σιων συμβάσεων. Θέλουν να ανοίξει ο
δρόμος για να ξεπουλήσουν ό,τι έχει
απομείνει από τη δημόσια περιουσία
καθώς και άμεσες ρυθμίσεις για τα
«κόκκινα» δάνεια και το ιδιωτικό χρέος.

Δεν μας τρομάζει ο καπιταλισμός

Σύμφωνα με την έκθεση του προϋ-
πολογισμού, η Ελλάδα μετά το 2018 θα
χρειαστεί νέα δάνεια. Ένα νέο αίτημα
το 2018 για δάνειο από τον Ευρωπαϊ-
κό Μηχανισμό Στήριξης θα συνοδευ-
θεί από ένα νέο πρόγραμμα, δηλαδή
και άλλα μέτρα. Οι δυσκολίες έγκρι-
σης ενός νέου προγράμματος από τους
Ευρωπαίους, που θα βρίσκονται κάτω
από σημαντικές πολιτικές πιέσεις και
αδιέξοδα, θα τους αναγκάσει σε μέτρα
ακόμα σκληρότερης επιθετικότητας
απέναντι στους εργαζόμενους. Είναι
σαφές ότι οι αλληπάλληλες εκλογές σε
Ολλανδία, Γερμανία, Γαλλία και Ιταλία
εντός του 2017 και τα αποτελέσματά
τους ενδέχεται να δημιουργήσουν ρήγ-
ματα στην Ευρωζώνη. Τα προβλήματα
που μπαίνουν για τη διεθνή αστική τάξη
είναι αναμενόμενα: νέα καταβύθιση της
παραγωγής, τραπεζική κρίση, αστάθεια
του ευρώ, προβλήματα στις εξαγωγές,
αύξηση δημόσιου και ιδιωτικού χρέους.
Τα τελευταία εκλογικά αποτελέσματα
μέσα και έξω από την ΕΕ δείχνουν τα
αδιέξοδα, έχουν χτυπήσει το καμπανά-
κι και πιθανότατα το 2017 θα έχουμε τα
προεόρτια για τη διάλυση της Ευρωζώ-
νης. **Σώπα όπου να 'ναι θα σημάνουν οι
καμπάνες...**

Η κατάσταση για την ελληνική αστι-
κή τάξη δεν είναι καθόλου καλή. Με την
ολοκλήρωση της δεύτερης αξιολόγησης
δεν τελειώνει το μονοπάτι εφαρμογής
του τρίτου Μνημονίου για τους εξής
λόγους: 1) Θα χρειαστεί άμεσα η πλή-
ρης εφαρμογή των μέτρων της δεύτερης
αξιολόγησης και των τυχόν εκκρεμοτή-
των που θα μεταφερθούν στο επόμενο
στάδιο. 2) Ακολουθεί αμέσως μετά η
τρίτη αξιολόγηση, που μετά τις καθυ-
στερήσεις των προηγούμενων θα πρέ-

απιταλισμός» Λόγηση

πει να τελειώσει σε ασφυκτικά σύντομο χρονικό διάστημα.

Οι χρηματοδοτικές ανάγκες της χώρας το 2017 ανέρχονται σε 16,2 δισ. ευρώ. Το 2018 οι ανάγκες είναι μικρότερες (περίπου 5,2 δισ.), όμως για να καλυφθούν πρέπει να επιτευχθούν διάφοροι στόχοι του προγράμματος, όπως τα έσοδα από ιδιωτικοποιήσεις για το 2017 (2,044 δισ.) και η μείωση των οφειλών των ιδιωτών προς το Δημόσιο (σχεδόν απίθανο, καθώς η τάση είναι αυξητική). Χρήματα που είναι αδύνατον να βρεθούν και ήδη κύκλοι της αστικής τάξης συζητούν την έξοδο από το ευρώ!!

Δεν μας τρομάζουν τα νέα μέτρα

Τα μέτρα που έχουν περάσει κατά τα μνημονιακά χρόνια είναι πλέον αμέτρητα. Η κατάσταση έχει γίνει τέτοια που η νεολαία, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ακούν για μέτρα και νόμους και σχεδόν αδιαφορούν, καθώς η ψήφισή τους έχει καταντήσει γραφική με τη συχνότητα που γίνεται.

Δεν είναι όμως καθόλου γραφική η κατάσταση στην ελληνική κοινωνία. Η νεανική ανεργία έχει διπλασιαστεί σε σχέση με το 2008 αγγίζοντας το 49,8%. Το 35,7% του συνολικού πληθυσμού βρίσκεται σε κίνδυνο φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού, ενώ το αντίστοιχο ποσοστό για τα παιδιά είναι 37,8% και για τα άτομα άνω των 65 είναι 22,8%. Το 25,7% των παιδιών στην Ελλάδα βιώνουν σοβαρή υλική αποστέρηση. Οι προβλέψεις για το χρέος είναι: το θετικό σενάριο να μειωθεί στο 62,6% του ΑΕΠ το 2060 και το αρνητικό να εκτοξευτεί στο 258,3%, σύμφωνα με την έκθεση του προϋπολογισμού. Δηλαδή μέχρι το 2060 θα έχουμε μνημόνια, όξυνση της φτώχειας και της ανεργίας και πολλοί από μας θα πεθαίνουμε από ακραία φτώχεια..

Εμείς, οι εργαζόμενοι και νέοι, δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να δεχτούμε τις συνθήκες που μας επιβάλλουν. Πρέπει να βάλουμε τέλος στα σχέδια κυβέρνησης-δανειστών για τα νέα μέτρα. Να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας. Να οργανωθούμε σε σωματεία με συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα, να οργανωθούμε σε κάθε χώρο δουλειάς και σε γειτονιές, να σταματήσουμε συντονισμένα και με ενότητα τη νέα επίθεση, να αντιμετωπίσουμε το Κράτος «Έκτακτης Ανάγκης» του Τσίπρα, του νέου αυτού Καλιγούλα, και της παρέας του. Να προετοιμάσουμε Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας και την Εξέγερση που χρειάζεται για να βγούμε από τη σάπια και νεκρή ΕΕ και το ευρώ. Να αγωνιστούμε για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, μοναδική εγγυήτρια δύναμη για μια κοινωνία διαφορετική, που θα παράγει για τις ανάγκες των πολλών και όχι της ντόπιας και ξένης ελίτ.

ΥΠΟΘΕΣΗ NOVARTIS Σκάνδαλο και έρευνα

Ανήμερα πρωτοχρονιάς, ένας 44χρονος άντρας που δηλώνει πρώην στέλεχος της φαρμακευτικής εταιρίας Novartis απειλεί ότι θα πέσει από τον 13ο όροφο του ξενοδοχείου Hilton. «Δε θα γίνω εγώ το εξιλαστήριο θύμα», φέρεται να είπε.

Λίγους μήνες πριν, στα μέσα Αυγούστου του 2016, κατέθηκε στην επιτροπή κεφαλαιαγοράς και στα δικαστήρια των ΗΠΑ αναφορά από δικηγорικό γραφείο στην Ουάσιγκτον, με τις έγγραφες καταγγελίες δύο πρώην υπαλλήλων της Novartis στην Ελλάδα, που αφορούσαν κύκλωμα χρηματισμού γιατρών, υψηλόβαθμων διοικητικών στελεχών και πολιτικών από την εταιρία. Ο φαρμακευτικός κολοσσός φαίνεται πως είχε στήσει έναν μηχανισμό, που συνέβαλλε στη διαμόρφωση τιμών και την προώθηση των φαρμάκων της.

Στις αρχές Δεκεμβρίου, το «σκάνδαλο Novartis» έρχεται στο φως της δημοσιότητας σε διάφορα ΜΜΕ και μόνο μετά από τη φασαρία που προκλήθηκε, ο υπ. Δικαιοσύνης, Κοντονής, στέλνει τα δημοσιεύματα στους αρμόδιους εισαγγελείς. Ακολούθως, ο εισαγγελέας οικονομικού εγκλήματος και η εισαγγελέας διαφθοράς αρχίζουν έρευνα για φοροδιαφυγή, ξέπλυμα μαύρου χρήματος, χρηματισμό και δωροδοκία. Από εκεί και πέρα, θα ακολουθήσουν άνοιγμα τραπεζικών λογαριασμών, έφοδοι σε σπίτια, γραφεία και εταιρείες που σχετίζονται με τη Novartis. Διάφορα ονόματα φέρονται να εμπλέκονται και να απασχολούν τη μέχρι τώρα έρευνα, όπως για παράδειγμα ο πρώην πρόεδρος του ΕΟΦ και πρώην βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, Δημήτρης Λιντζέρης, ονόματα πρώην υπουργών κ.α. Δεκάδες μάρτυρες έχουν καταθέσει μέχρι στιγμής.

Novartis:

η φαρμακευτική πολυεθνική με τα 17,6 δισ κέρδη

Η Novartis είναι μία από τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις παγκοσμίως, με 118.000 εργαζόμενους και διάθεση προϊόντων σε 180 χώρες. Κατατάσσεται στις πρώτες θέσεις του φαρμακευτικού κλάδου παγκοσμίως, ο οποίος κάνει τζίρο 1,2 τρις δολάρια περίπου το χρόνο. Το 2015 οι πωλήσεις της ανήλθαν στα 49,4 δισ. δολάρια και βρέθηκε 13η στην παγκόσμια κατάταξη μεταξύ των μεγαλύτερων εταιριών, με κέρδη 17,6 δισ! Η Novartis στην Ελλάδα είχε τον υψηλότερο τζίρο και κέρδη, ανάμεσα σε όλες τις φαρμακευτικές, το 2015: τζίρος 341,7 εκατομμύρια ευρώ και κέρδη 18 εκατ. ευρώ, σε μια αγορά περίπου 5,5-6 δισ ευρώ.

Θα αρκούσε η παράθεση και μόνο των παραπάνω στοιχείων, για να αποδείξει ότι το μεγαλύτερο σκάνδαλο βρίσκεται ακριβώς εδώ: οι επιχειρήσεις αντλούν δισεκατομμύρια, με αποτέλεσμα οι οκτώ πλουσιότεροι άνθρωποι του κόσμου να κατέχουν σήμερα συνολικό πλούτο 426 δισ. δολαρίων, δηλαδή όσο το φτωχότερο 50% του παγκόσμιου πληθυσμού. Είναι προφανές ότι αυτοί οι άνθρωποι και, πιο συγκεκριμένα, στην προκειμένη περίπτωση οι φαρμακευτικές εταιρίες, έχουν προσθέσει στα λειτουργικά τους έξοδα δύο κονδύλια: Το πρώτο για πρόστιμα και καταδίκες από τις διάφορες αρχές, και το δεύτερο για τον επηρεασμό της κοινής γνώμης και των διαφόρων υπευθύνων και ειδικών, γιατρών, κυβερνητικών αξιωματούχων.

Είναι άλλωστε πολλά τα παραδείγματα στα οποία έχουν εμπλακεί οι φαρμακευτικές τα προηγούμενα χρόνια, με αποτέλεσμα να μην είναι λίγες οι περιπτώσεις που πληρώνουν πρόστιμα. Αναφέρουμε απλώς ενδεικτικά: Το 2016, οι αρχές της Νοτίου Κορέας αποκάλυψαν παράνομες αμοιβές από τη Novartis σε ένα κύκλωμα που περιλάμβανε ιατρούς και συντάκτες ιατρικών περιοδικών. Στην Ιαπωνία, η Novartis δεν ανέφερε εγκαίρως 3.264 προβλήματα υγείας, που πιθανόν οφείλονταν σε παρενέργειες 26 φαρμάκων της. Καταδίκη της εταιρίας το 2010 στις ΗΠΑ για προώθηση φαρμάκων της εταιρίας από γιατρούς, με πρόστιμο 422,5 εκατομμύρια δολάρια.

Καπιταλισμός και διαφθορά

«Αυτά που έχουμε δει μέχρι τώρα από τα έγγραφα, δεν είναι τόσο ένα κατηγορητήριο εις βάρος του παγκόσμιου καπιταλισμού, όσο ένα κατηγορητήριο εις βάρος των χωρών που έχουν αδύναμους θεσμούς και πολλή διαφθορά», ισχυρίστηκε Megan McArdle, αμερικανίδα δημοσιογράφος νεοφιλελεύθερης κοπής, για τα «έγγραφα Παναμά». «Με τη διαπλοκή δεν τελειώσαμε, τώρα αρχίζουμε, η συνέχεια είναι στα χέρια της ελληνικής δικαιοσύνης», δήλωσε πρόσφατα ο Τσίπρας στην Βουλή. Τα μνημονιακά παπαγαλάκια του συστήματος και οι σύγχρονοι επιχειρηματίες-μαυραγορίτες προσπαθούν να μας πείσουν ότι για όλα φταίει το «γραφειοκρατικό και σπάταλο δημόσιο», οι «διεφθαρμένοι υπάλληλοι», οι «συνδικαλιστές», οι «γιατροί που χρηματίζονται» κ.λπ. Ωστόσο, είναι οι ίδιοι που είναι βυθισμένοι μέχρι το κόκκαλο σε σκάνδαλα, σε δανεικά και αγύριστα από το ίδιο το δημόσιο, που σώζουν τις τράπεζες με τα λεφτά των εργαζομένων. Παρουσιάζονται συνεχώς ως «αδιάφθοροι» και ότι κυνηγάνε τη «διαφθορά». Μιλάνε για σκάνδαλα την ίδια ώρα που έχουν υπογράψει διαρκή μνημόνια, που καταργούν σκανδαλωδώς κάθε έννοια εργασιακών δικαιωμάτων, μισθών και συντάξεων, που ξεπουλούν την δημόσια περιουσία και τις επιχειρήσεις, που πετσοκόβουν τις δημόσιες δαπάνες για παιδεία και υγεία, που οι καταθέσεις τους πλησιάζουν το συνολικό χρέος του ελληνικού καπιταλισμού. Στην υγεία, ενδεικτικά, η δημόσια φαρμακευτική δαπάνη από 5,1 δισ ευρώ, το 2009, έχει φτάσει στα 1,945 δισ, το 2016, (συνολική μείωση 62%) και θα παραμείνει κλειδωμένη εκεί από την τρόικα και την κυβέρνηση. Την ίδια στιγμή, συνολικά στο ΕΣΥ υπολογίζεται πως υπάρχουν 25 χιλ. κενές οργανικές θέσεις νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού και 6 χιλ. οργανικές θέσεις γιατρών.

Ο παρασιτισμός και ο ανορθολογισμός του κεφαλαίου, με την διόγκωση του χρηματοπιστωτικού τομέα και των πιο αρπακτικών μερίδων της αστικής τάξης, δεν μπορεί να χαλιναγωγηθεί και να περιοριστεί από κανένα δικαστήριο και από καμία αστική κυβέρνηση μνημονιακή, νεομνημονιακή ή «αριστερή». Το αστικό κράτος και το καπιταλιστικό σύστημα υποστηρίζει ολοένα και πιο ανοιχτά «το απόλυτο δικαίωμα του «επενδυτή», του τραπεζίτη, του χρηματιστικού κεφαλαίου, του κερδοσκόπου». Η Novartis δεν αποτελεί την εξαίρεση.

■ Χρήστος Ζάκας

Αποσυντίθεται η Λαϊκή Ενότητα

Η αποχώρηση της Κομμουνιστικής Οργάνωσης «ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ» (Κ.Ο. Ανασύνταξη) από τη Λαϊκή Ενότητα (ΛΑΕ) τον Ιανουάριο του 2017 είναι ένας ακόμη κρίκος, πιθανότατα όχι ο τελευταίος, στην αλυσίδα της οργανωτικής και πολιτικής κρίσης με την οποία βρίσκεται αντιμέτωπο το κόμμα του Παναγιώτη Λαφαζάνη. Η τελευταία αυτή εξέλιξη αποτελεί παράλληλα ένα ακόμη επεισόδιο στην κρίση της Αριστεράς και Άκρας Αριστεράς στην Ελλάδα, οι χώροι των οποίων βρίσκονται σε καθεστώς αναμόρφωσης και διεργασιών. Το κύριο ζητούμενο είναι εάν το τελικό αποτέλεσμα των σχετικών εξελίξεων θα ευνοήσει την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα και τη δημιουργία επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης, ή εάν θα καταλήξει σε περαιτέρω οπισθοχωρήσεις και αποδυνάμωση, όπως δυστυχώς έχει συμβεί σε μια σειρά από χώρες, ιδιαίτερα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Σειρά αποχωρήσεων από τη ΛΑΕ

Της αποχώρησης της Κ.Ο. Ανασύνταξη είχαν προηγηθεί οι αποχωρήσεις της Κομμουνιστικής Τάσης (Ιούλιος 2016), της κίνησης «Δεν Πληρώνω» (Σεπτέμβριος 2016) και της Αριστερής Ριζοσπαστικής Κίνησης (Οκτώβριος 2016), ενώ έχουν σημειωθεί και μεμονωμένες αποχωρήσεις μελών και στελεχών. Αν και οι παραπάνω οργανώσεις/κινήσεις δεν έχουν προφανώς το ίδιο ειδικό βάρος, σωρευτικά οι αποχωρήσεις αποστερούν τη ΛΑΕ από το όποιο κύρος της αλλά κυρίως από τη δυνατότητα διεκδίκησης δαφνών του ενωτικού-μετωπικού είδους. Στη ΛΑΕ ωστόσο παραμένουν για την ώρα δύο από τους βασικούς συμμάχους του Π. Λαφαζάνη, οι πρώην οργανώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η Αριστερή

Ανασύνθεση (ΑΡΑΝ) και η Αριστερή Αντικαπιταλιστική Συσπείρωση (ΑΡΑΣ).

Η διαλυτική κρίση στην οποία έχει περιέλθει η ΛΑΕ δεν είναι ασύνδετη με τα άσχημα ποσοστά στην πρόθεση ψήφου που λαμβάνει το κόμμα σε διάφορες δημοσκοπήσεις – τη στιγμή μάλιστα που το ενδεχόμενο πρόωρων εκλογών φαίνεται να πλησιάζει, με αφορμή την αδυναμία συμφωνίας για τη δεύτερη αξιολόγηση και το τέταρτο Μνημόνιο που θα έρθει, όπως και αν ονομαστεί. Στη συντριπτική πλειοψηφία των πιο πρόσφατων δημοσκοπήσεων το κόμμα του Π. Λαφαζάνη βρίσκεται πολύ μακριά από το όριο εισόδου στη Βουλή (3%), λαμβάνοντας συνήθως ποσοστά της τάξης του 1,5%. Οι άσχημες δημοσκοπικές επιδόσεις βρίσκονται επιπλέον σε χτυπητή αντίθεση με την ισχυροποίηση του αντι-ΕΕ και αντι-ευρώ ρεύματος στη χώρα μας, ιδιαίτερα με την αύξηση του ποσοστού των πολιτών που βλέπουν θετικά την επιστροφή στο εθνικό νόμισμα – θέση η οποία είχε αποτελέσει ακρογωνιαίο λίθο (τουλάχιστον στην αρχή) του προγράμματος της ΛΑΕ.

Αξίζει επιπλέον να σημειωθεί ότι όλοι οι αποχωρήσαντες, παρά τις σημαντικές διαφορές μεταξύ τους, έχουν καταφερθεί ενάντια στο εσωτερικό καθεστώς της ΛΑΕ και στον τρόπο λειτουργίας της: Η Κομμουνιστική Τάση είχε κατηγορήσει την ηγεσία της ΛΑΕ, μεταξύ άλλων, για έλλειμα δημοκρατίας, το «Δεν Πληρώνω» σημείωνε ότι η ΛΑΕ είναι ένα «κλειστό και ελεγχόμενο μέτωπο αριστερών οργανώσεων», η Αριστερή Ριζοσπαστική Κίνηση έκανε λόγο για «μόρφωμα που μέσα από μια διαμορφωμένη πλειοψηφία αγωνιά να εξασφαλίσει τον εσωτερικό του έλεγχο», ενώ σύμφωνα με την Κ.Ο. Ανασύνταξη η ΛΑΕ είναι ένα «πολυτασικό ρεφορμιστικό κόμμα», που λειτουργεί με καταστατικό το οποίο δεν έχει εγκριθεί ποτέ από το ίδιο του το συνέδριο. Αναρωτιέται κανείς αν το σταλινικό υπόβα-

θρο και ο παλιομοδίτικος λαϊκομετωπικός ορίζοντας της ηγετικής ομάδας της ΛΑΕ δεν προδιέγραφαν σε μεγάλο βαθμό τέτοιες καταστάσεις...

Τα αδιέξοδα του νεο-ρεφορμισμού και η πάλη για ένα μαρξιστικό επαναστατικό πρόγραμμα και κόμμα

Σε προηγούμενα φύλλα της «Ε.Π.» είχε ασκηθεί κριτική στο πρόγραμμα και τις οργανωτικές αδυναμίες της ΛΑΕ, και είχε προβλεφθεί το σημερινό αδιέξοδο και η κρίση στην οποία έχει περιέλθει (ΣΥΡΙΖΑϊκή προέλευση στελεχών, άρνηση πολιτικής αυτοκριτικής, υιοθέτηση του αποτυχημένου προγράμματος φιλολαϊκής διαχείρισης της κρίσης του ΣΥΡΙΖΑ, άρνηση επικαιρότητας σοσιαλισμού, απουσία σχεδίου αγώνων, επαμφοτερίζουσες θέσεις για ΕΕ/ευρώ κ.α.).

Στις διάφορες δηλώσεις αποχώρησης από τη ΛΑΕ, ιδιαίτερα σε αυτή της Κ.Ο. Ανασύνταξη, πραγματοποιείται εν μέρει και σωστή κριτική στις αιτίες της αποτυχίας του συγκεκριμένου νεο-ρεφορμιστικού εγχειρήματος. Θα πρέπει ωστόσο να σημειωθεί ότι και για τους αποχωρήσαντες, και φυσικά και για την ίδια την Κ.Ο. Ανασύνταξη, η εξέλιξη του εγχειρήματος ΛΑΕ (όπως προηγουμένως και του ΣΥΡΙΖΑ) θα πρέπει επίσης να αποτελέσει αφετηρία πολιτικής αυτοκριτικής και συντροφικής συζήτησης, με στόχο την προσέγγιση του σύγχρονου επαναστατικού προγράμματος, του κατάλληλου τρόπου οικοδόμησης του επαναστατικού κόμματος και της οικοδόμησης των συμμαχιών του. Αυτό θα είναι και ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπιστεί η κρίση στην οποία βρίσκεται και ο χώρος της Άκρας Αριστεράς, ο οποίος έχει δει πολλές οργανώσεις του να διαλύονται ή να αποδυναμώνονται, έχοντας προηγουμένως ακολου-

θήσει είτε τον ΣΥΡΙΖΑ, είτε τη ΛΑΕ είτε και τους δύο – άλλοτε βλέποντας σ' αυτούς τους σχηματισμούς κάποιο «ενιαίο μέτωπο», άλλοτε κάποιο «πλατύ κόμμα», άλλοτε απλώς αποβλέποντας στην «αριστερή» κυβέρνηση και επί της ουσίας στον παλιό κοινοβουλευτικό «τρίτο δρόμο». Δυστυχώς τα σημερινά προβλήματα του εργατικού κινήματος και της οικοδόμησης του επαναστατικού κόμματος δεν μπορούν να λυθούν με αυτού του είδους την τακτική.

Η κατανόηση/κατάκτηση και εφαρμογή της θεωρίας του επαναστατικού μαρξισμού, η υιοθέτηση του σύγχρονου μεταβατικού προγράμματος, η πάλη για την εφαρμογή του στην καθημερινή πάλη των εργαζομένων και η επιλογή των συμμαχιών με βάση το κριτήριο της ανασυγκρότησης/ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος θα πρέπει να αποτελέσουν προτεραιότητες κάθε αγωνιστή και οργάνωσης τη δύσκολη περίοδο που διανύουν οι έλληνες εργαζόμενοι. Όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη και σε άλλες χώρες παραμένει δυστυχώς μια ισχυρή τάση δημιουργίας «πλατιών αριστερών κομμάτων» (όπως και αν ονομάζονται) η οποία θα πρέπει να καταπολεμηθεί γιατί, όπως αποδεικνύεται, όχι μόνο δεν συμβάλλει στην οικοδόμηση επαναστατικών μαρξιστικών κομμάτων αλλά την εμποδίζει, ενώ παράλληλα αποδυναμώνει το εργατικό κίνημα, διαλύοντας ή αποδυναμώνοντας οργανώσεις και απογοητεύοντας αγωνιστές.

4ο Συνέδριο νΚΑ

ρεφορμιστικής πολιτικής), (...), *σβήσιμο της διάκρισης ανάμεσα στη ρεφορμιστική και την επαναστατική αριστερά*».

Αναμφίβολα, όσα γράφονται για τις οργανώσεις, οι οποίες έσπευσαν να ενταχθούν στη ΛΑΕ είναι σωστά, και η ΟΚΔΕ είχε επισημάνει την διολίσθησή τους προς ρεφορμιστικές πολιτικές πολύ νωρίτερα. Ωστόσο, αυτό που «ξεχνάν» οι συναγωνιστές της νΚΑ είναι οι δικές τους μεγάλες ευθύνες. Πατί όλα τα σταδιακά βήματα προς αυτήν την κατεύθυνση, που το καθένα σηματοδοτούσε σημαντικές «εκπτώσεις» στο πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, γίνονταν μετά από τη δική τους έγκριση ή και την ενεργή στήριξη (συνεργασία με Σχέδιο Β' και ΜΑΡΣ, παρ' ολίγον κοινή εκλογική κάθοδος με ΛΑΕ, αν λυνόταν το ζήτημα της ονομασίας του ψηφοδελτίου κ.α.). Και αν κανείς ισχυριζόταν ότι πλέον η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μετά τις αποχωρήσεις είναι πιο «αντικαπιταλιστική», άρα και εν δυνάμει πιο αποτελεσματική, έρχεται σαν διάψευση το κείμενο της μειοψηφίας που κατέβηκε στο Συνέδριο και στηρίχτηκε από κάποια επιφανή στελέχη του ΝΑΡ στον προσυνεδριακό διάλογο. Το κείμενο αυτό ασκεί μια κριτική σε ολόκληρη την τακτική του ΝΑΡ την τελευταία εξαετία, με σαφώς ακόμη πιο «λαϊκομετωπική» σκοπιά.

Το δεύτερο σημείο είναι η οπτική με την οποία κρίνουν το ΚΚΕ. Σε αυτό δεν βλέπουν ένα βαθιά ρεφορμιστικό κόμμα, το οποίο σε όλη την πρόσφατη ιστορία του έδωσε σημαντικό χέρι βοήθειας στη σταθεροποίηση του αστικού καθεστώτος, όποτε το τελευταίο το χρειάστηκε, αλλά τη δύναμη «του μαχητι-

κού(;) ρεφορμισμού», φτάνοντας να ξεμνούν την πολιτική της ΚΝΕ και του ΚΚΕ, ακόμα και σε κλάδους και σωματεία, που είναι ευρέως γνωστή η βρώμικη πολιτική που ασκούν και μάλιστα σε οξεία αντιπαράθεση με τις αντικαπιταλιστικές επαναστατικές δυνάμεις, όπως π.χ. στον κλάδο των τηλεπικοινωνιών!

Το συνέδριο της νΚΑ επιβεβαίωσε την παραμονή του εαυτού της και του ΝΑΡ στη βασική γραμμή που είχε χαράξει μέχρι τώρα, δηλαδή αυτή του «Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου» και του «Μετώπου ρήξης και ανατροπής». Με μια πρώτη εκτίμηση, είναι θετικό ότι η οργάνωση αυτή παραμένει σε προγραμματικό επίπεδο στο χώρο του «αντικαπιταλισμού», παρά την παραδοσιακά γενικόλογη και θολή διατύπωση των διακηρύξεών της. Εγείρονται όμως ορισμένα ερωτήματα. Κατ' αρχήν η διατήρηση-επιβεβαίωση της μέχρι τώρα πολιτικής του σημαίνει την διατήρηση των γνωστών πρακτικών του στο εργατικό κίνημα, δηλαδή τις «ανεξάρτητες, ταξικές» συγκεντρώσεις που διασπούν τους εργαζόμενους. Δεύτερον, δεν φαίνεται να υπάρχει κάποιο βήμα προς τα εμπρός, όσον αφορά το πρόγραμμα της νΚΑ, και κυρίως σε σχέση με το βασικό σύνθημα της Επαναστατικής Εργατικής Κυβέρνησης, το οποίο μετουσιώνει ένα σύνολο μεταβατικών αιτημάτων σε ένα πραγματικό μεταβατικό πρόγραμμα, δηλαδή ένα εργαλείο για την επαναστατική ανατροπή, και που ταυτόχρονα ξεκαθαρίζει ότι μεταβατικό πρόγραμμα είναι οι πολιτικές που βοηθούν την ανάπτυξη του εργατικού κινήματος μέχρι την ανατροπή του καπιταλισμού και όχι ένα

πρόγραμμα μεταρρύθμισης της αστικής εξουσίας. Τρίτον, ο αντικαπιταλιστικός λόγος και η φραστική άρνηση των χαλαρών «αριστερών-αντιμνημονιακών» μετώπων δεν αποτελούν από μόνα τους εχέγγυο για την αποφυγή των «λαϊκών μετώπων», είτε ονομάζονται «αριστερά» είτε «αντιμνημονιακά» είτε «αντιευρωπαϊκά». Χρειάζεται και ένα σχέδιο αγώνων και η πρακτική εφαρμογή του.

Σε κάθε περίπτωση, η περίοδος που έχουμε μπροστά μας είναι ιδιαίτερα κρίσιμη, τόσο για το εργατικό κίνημα, όσο και για τις οργανώσεις της αριστεράς. Δεν είναι μόνο το τίμημα από την μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ και τη δυσφήμιση στις αριστερές ιδέες. Μεγάλη ευθύνη για τη σημερινή κατάσταση φέρνει και η πλειοψηφία της άκρας αριστεράς, που επί χρόνια ασκεί μια πολιτική που πλησιάζει όλο και περισσότερο τα Λαϊκά Μέτωπα, παρά το Ενιαίο Μέτωπο και μια ανεξάρτητη επαναστατική πολιτική. Που επιδόθηκε εξαιρετικά δυσανάλογα στο μικρομεγαλισμό και το κυνήγι μιας θέσης στο «κεντρικό πολιτικό σκηνικό» (κοινοβούλιο) και στις ατέρμονες συζητήσεις μεταξύ αριστερών οργανώσεων, παρά στην ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, ενώ υπήρχαν και υπάρχουν αξιοσημείωτες οργανωτικές δυνάμεις. Το πόσο γρήγορα η κατάσταση θα αντιστραφεί και πάλι υπέρ του εργατικού κινήματος εξαρτάται από πολλούς παράγοντες, ένας από τους οποίους είναι και η αυτοκριτική και η αλλαγή πορείας των οργανώσεων, που έχουν ακόμη αναφορά στην επανάσταση. Το 4ο Συνέδριο της νΚΑ δεν αφήνει μεγάλες ελπίδες γι' αυτό. Ελπίζουμε ειλικρινά η εκτίμησή μας αυτή να διαψευστεί στους αγώνες και στις μάχες του επόμενου διαστήματος.

Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ στην σκιά της κρίσης

Στις 17-20 Ιανουαρίου, πραγματοποιήθηκε στο Νταβός της Ελβετίας το 47ο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ, με κεντρικό θέμα: «Μία υπεύθυνη ηγεσία που δίνει απαντήσεις», με συμμετοχή τριών χιλιάδων εκπροσώπων αστικών κυβερνήσεων, μεγάλων καπιταλιστικών επιχειρήσεων και ομίλων.

Στο φετινό Φόρουμ το κύριο θέμα ήταν η αύξηση της οικονομικής και κοινωνικής ανισότητας, ενώ ταυτόχρονα αποτυπώθηκαν οι έντονοι προβληματισμοί του αστικού κόσμου για την συνέχιση-εμβάθυνση της καπιταλιστικής κρίσης οικονομικά και πολιτικά, την λαϊκή αποδοκιμασία των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που οδηγούν στην ενίσχυση του «εθνικισμού» και στην αμφισβήτηση της παγκοσμιοποίησης (βλ. Εκλογή Τράμπ, Brexit κ.α.), τις μελλοντικές συμμαχίες και συγκρούσεις μεταξύ των ιμπεριαλιστών ειδικά μετά την εκλογή Τράμπ, τον νέο παγκόσμιο χάρτη δυνάμεων που δημιουργεί η δυναμική εισβολή της Κίνας και των αναπτυσσόμενων χωρών (κυρίως της Ασίας), τη διαχείριση των απογοητευμένων εργατικών και λαϊκών μαζών που έλκονται από ακροδεξιές ή ακροαριστερές απόψεις λόγω της φτωχοποίησης και της ραγδαίας αύξησης της κοινωνικής ανισότητας.

Αντιθέσεις και αδιέξοδα

Είναι φανερό εδώ και χρόνια πως το παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα αναδιατάσσεται με την ραγδαία ανάπτυξη των BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Ν. Αφρική), την υποχώρηση των κλασικών ιμπεριαλισμών Ευρώπης, Ιαπωνίας, την αυξανόμενη αδυναμία των ΗΠΑ να παίζουν τον ρόλο του απόλυτου ηγέτη/χωροφύλακα, που αποφασίζει για τις βασικές επιλογές του παγκόσμιου καπιταλισμού. Η έκρηξη της οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού την τελευταία δεκαετία έχει εντείνει όλες τις αντιθέσεις και τα αδιέξοδα του αστικού στρατοπέδου. Όλα αυτά εκφράστηκαν με σχεδόν ωμό και απροκάλυπτο τρόπο στο Νταβός.

Οι ΗΠΑ εκπροσωπήθηκαν με την παλιά κυβέρνηση του Ομπάμα, με τον Μπάιντεν και Κέρι. Βασικά στοιχεία των τοποθετήσεών τους ήταν η επίθεση στην Ρωσία, την οποία και χαρακτήρισαν «τον μεγαλύτερο κίνδυνο για την Διεθνή Τάξη», ενώ υπεραμύνθηκαν της επιθετικής πολιτικής (κυρώσεις κ.α.) εναντίον της. Έπλεξαν το εγκώμιο του ΝΑΤΟ που «αποτελεί τον εγγυητή της Δυτικής δημοκρατίας για ΗΠΑ και Ευρώπη ενάντια στους Ρώσους». Επίσης, αντιτέθηκαν σε πολιτικές προστατευτισμού, τονίζοντας ότι θα δυναμιτίσουν την παγκοσμιοποίηση και την ανάπτυξη. Με άλλα λόγια, εξέθεσαν την πολιτική Ομπάμα, που όμως δεν ισχύει πλέον, μιας και ο Τραμπ εμφανίζει τελείως διαφορετική γραμμή, δηλαδή προστατευτισμό για την αμερικάνικη οικονομία, περιορισμό στην μετακίνηση ανθρώπων/κεφαλαίων, προσέγγιση με την Ρωσία και επίθεση στην Κίνα. Με αυτή την έννοια, η τοποθέτηση των ΗΠΑ ήταν άνευ σημασίας.

Στις συζητήσεις για την ΕΕ, τα αδιέξοδα ήταν φανερά. Ο ολλανδός πρωθυπουργός κατηγόρησε τις χώρες του Νότου της Ευρώπης ότι δεν κάνουν τις απαραίτητες μεταρρυθμίσεις γι' αυτό και μένουν πίσω. Η Λαγκάρντ, του ΔΝΤ, τόνισε πως η διεύρυνση της κοινωνικής ανισότητας καταστρέφει τη μεσαία τάξη, στρέφει τους λαούς κατά της παγκοσμιοποίησης και τους οδηγεί σε «λαϊκίστικες» εθνικιστικές απόψεις. Αποτέλεσμα αυτού ήταν το Brexit, ο Τραμπ αλλά και οι επικίνδυνες προοπτικές που διαφαίνονται στις εκλογικές αναμετρήσεις στην ΕΕ, σε Ολλανδία, Γαλλία, Γερμανία. Μάλιστα, υπενθύμισε πως από το 2013 έκρουετον κώδωνα του κινδύνου για την ανισότητα(sic) αλλά... δεν εισακούστηκε!

Η Τερέζα Μέι, πρωθυπουργός της Βρετανίας, υπεραμύνθηκε του Brexit και δεσμεύτηκε πως θα τελειώσει ως διαδικασία το 2019. Είπε πως η Βρετανία «ξαναγίνεται μια παγκόσμια χώρα που θα ελέγχει το πεπρωμένο της» και ότι «θα επιδώσει μια νέα εμπορική συμφωνία με την ΕΕ». Ταυτόχρονα, δήλωσε ότι

προχωρεί σε διμερείς εμπορικές συμφωνίες με Αυστραλία, Κίνα, Ινδία, Βραζιλία και χώρες του Κόλπου. Υπεραμύνθηκε του Δυτικού κόσμου και των οργανισμών του (ΝΑΤΟ, ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα), αλλά παράλληλα ξεκαθάρισε ότι θα συμμετάσχει και στην Ασιατική Τράπεζα Επενδύσεων που προωθεί η Κίνα. Η πολιτική της συνοψίζονταν: «είμαστε ένα μεγάλο εμπορικό έθνος και επιδιώκουμε την ελευθερία να συνάπτουμε εμπορικές συμφωνίες με παλιούς φίλους και νέους συμμάχους σε όλο τον κόσμο».

Επικριτικός απέναντί της ήταν ο γερμανός υπουργός Οικονομικών, Σόιμπλε, που συγκαλυμμένα την απείλησε να μην επιχειρήσει η Βρετανία να μειώσει τους φορολογικούς της συντελεστές για να προσελκύσει επενδύσεις, μιας και αυτό είναι συμφωνία μεταξύ των κρατών της Συνόδου των G20. Επιπλέον, ξεκαθάρισε πως «θα κάνουμε το καλύτερο για να έχουμε στενές σχέσεις με την Βρετανία, αλλά η πρόσβαση στην ενιαία αγορά της ΕΕ είναι ένα προνόμιο που πλέον δεν θα διαθέτει».

Σε αυτά προστέθηκαν οι ανησυχίες όλων για την αναμικτή οικονομική ανάπτυξη ειδικά στην Ευρωζώνη (η πρόβλεψη του ΔΝΤ για το 2017 είναι ΗΠΑ 1,9%, Γερμανία 1,5%, Γαλλία 1,3%, Ιταλία 0,7%, Βρετανία 1,5%, Ιαπωνία 0,8%, Βραζιλία 0,2%, Ρωσία 1,1%, Κίνα 6,5%, Ινδία 7,2%) και τη διαρκή αύξηση της ανεργίας, που διαλύει κοινωνικά τις χώρες της ΕΕ και τις οδηγεί σε βαθιά πολιτική κρίση.

Ο εκπρόσωπος της Ρωσίας υπεραμύνθηκε των θέσεών τους για την Ουκρανία και τόνισε πως η κυβέρνηση Τραμπ πρέπει να άρει τις κυρώσεις εναντίον της Ρωσίας, μιας και μόνο με την συνεργασία μαζί τους μπορεί να έχει θετικά αποτελέσματα. Αυτός που εμφανίστηκε σαν κυρίαρχος του παιχνιδιού στο Νταβός ήταν ο κινέζος πρόεδρος Σι Τζινπινγκ –σημείο των καιρών. Υπεραμύνθηκε της παγκοσμιοποίησης και ενός νέου πολυπολικού κόσμου, όπου μπορούν όλοι να είναι κερδισμένοι, αρκεί, όπως δήλωσε, να επιβάλλονται ρυθμίσεις στην αγορά, για να αποφεύγονται οι κρίσεις. Έχοντας πλέον γιγάντια οικονομική δύναμη,

παρουσίασε το οικονομικό σχέδιο της Κίνας για την επόμενη πενταετία: εισαγωγή εμπορευμάτων 8 τρις δολαρίων, απορρόφηση 600 δις ξένων επενδύσεων και δικές της επενδύσεις 750 δις στο εξωτερικό για την εφαρμογή του σχεδίου της «Μία Ζώνη, Ένας Δρόμος», που είναι η εμπορική σύνδεσή της με την Ασία, την Ευρώπη και την Αφρική. Οι Κινέζοι παρουσίασαν ένα σχέδιο, όταν οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές σκοτώνονται εσωτερικά για τις τακτικές που θα ακολουθήσουν.

Ανισότητα και ανεργία

Η Σύνοδος έγινε υπό την σκιά των ανακοινώσεων της OXFAM για την παγκόσμια ανισότητα. Οι 8 πιο πλούσιοι άνθρωποι του πλανήτη (από τους συνήθεις συμμετέχοντες του Νταβός) όπως ο Γκέιτς της Microsoft και ο Ζούκεμπερκ του Facebook, έχουν εισοδήματα, όσο το 62% του πληθυσμού της γης, δηλαδή 3,6 δις άνθρωποι, ενώ το 10% του παγκόσμιου πληθυσμού κατέχει το 90% του παγκόσμιου πλούτου!

Αυτή η πρωτοφανής για την ανθρώπινη ιστορία ανισότητα εξηγεί από μόνη της το πού μας οδηγεί η «ελεύθερη αγορά» και ο καπιταλισμός: στην υποδούλωση και εξαθλίωση του ανθρώπινου γένους. Αυτή η κατάσταση θα χειροτερεύσει δραματικά, με την έστω και περιορισμένη, αργόσυρτη και μερική εισαγωγή της αυτοματοποίησης στην παραγωγή (ρομποτική, τεχνητή νοημοσύνη, τρισδιάστατες εκτυπώσεις κ.λπ.), που θα αυξήσει ραγδαία την ανεργία σε όλες τις χώρες. Οι προτάσεις για «εγγυημένο ελάχιστο εισόδημα στους ανέργους», προγράμματα επανακατάρτισης, mini jobs κ.α., συνιστούν απλές ασπιρίνες απέναντι στο καρκίνο.

Το Νταβός από μόνο του μας δείχνει τον δρόμο. Αγώνας σε όλες τις χώρες για την απαλλαγή από τον καπιταλιστικό ζουρλομανδύα, απαλλοτρίωση του πλούτου μιας χούφτας ανθρώπων προς όφελος δισεκατομμυρίων ανθρώπων, κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής και χρήση της τεχνολογίας για την εξασφάλιση αξιοπρεπούς βιοτικού επιπέδου σε όλη την γη.

Α.Φ.

Έφυγε από κοντά μας ο σ. Γρ. Κωνσταντόπουλος

Έφυγε από κοντά μας σε ηλικία 72 χρόνων ο αγωνιστής και ηγετικό στέλεχος του ΚΚΕ (μ-λ), σύντροφος Γρηγόρης Κωνσταντόπουλος.

Ο σ. Γρηγόρης μέχρι την τελευταία του πνοή του, την Δευτέρα 23 του Γενάρη 2017, αγωνιζόταν για την υπόθεση της εργατικής τάξης και του κομμουνισμού. Από πολύ μικρός ήρθε σε επαφή με τις ιδέες του εργατικού κινήματος και δεν έπαψε να τις υπηρετεί με πίστη και αφοσίωση, πάντοτε στις πρώτες γραμμές και για πάνω από 50 χρόνια, τα περισσότερα από αυτά μέσα από τις γραμμές του ΚΚΕ (μ-λ).

Η ΟΚΔΕ γνώρισε τον σ. Γρηγόρη από πολύ κοντά, μέσα από τους αγώνες του εργατικού κινήματος, μέσα από τους κοινούς αγώνες στα διάφορα κινήματα, μέσα από τις αγωνίες για την πορεία του επαναστατικού κινήματος στις καλές και στις κακές στιγμές. Ο σ. Γρηγόρης γνώστης της ιστορίας του εργατικού και λαϊκού κινήματος και με βαθιά πίστη στην τελική νίκη του κομμουνισμού, πάντοτε έλεγε με θάρρος τις απόψεις του, αλλά και πάντοτε άκουγε με προσοχή το συνομιλητή του από όπου και αν προέρχονταν.

Ο θάνατός του σ. Γρηγόρη είναι μια μεγάλη απώλεια για το εργατικό και λαϊκό κίνημα σ' αυτή τη δύσκολη εποχή, όπου οι δυνάμεις της αντίδρασης επιτίθενται με απίστευτη σκληρότητα για να ξεθεμελιώσουν κατακτήσεις και δικαιώματα που κερδήθηκαν με αγώνες και αίμα.

Η ΟΚΔΕ με βαθιά θλίψη αποχαιρετά τον σ. Γρηγόρη Κωνσταντόπουλο που φεύγει τόσο άδικα και τόσο νωρίς από κοντά μας. Μας αφήνει όμως σαν ενθύμιο και παρακαταθήκη τους κοινούς μας αγώνες για μια κοινωνία απαλλαγμένη από τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού και για το Σοσιαλισμό. Ο σ. Γρηγόρης ήταν ένας αγωνιστής με σπάνιο ήθος, με εντιμότητα, αγωνιστικότητα και αδάμαστη πίστη τόσο πολύτιμα και σημαντικά στην εποχή μας. Ας είσαι όμως βέβαιος ότι οι αρχές και ιδέες για τις οποίες πάλεψες σ' όλη σου τη ζωή είναι αποτυπωμένες στους συντρόφους σου και χαραγμένες στο κίνημα και σίγουρα θα αποτελέσουν φάρο για τους νέους αγωνιστές.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. εκφράζει τα ειλικρινή συλλυπητήρια της στην οικογένειά του, στους συντρόφους του και στους φίλους του.

Ο.Κ.Δ.Ε, 25/01/2017

Νέο βιβλίο του Βαγγέλη Σακκάτου

κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Δρόμων.

Ο Β. Σακκάτος αντικρούει τις απόψεις του πρωτοπρεσβύτερου Μεταλληνού που διατυπώνονται στο βιβλίο του ΑΠΟ ΤΗ “ΦΑΡΣΑ” ΣΤΟ “ΦΙΑΣΚΟ”, Ο “αφορισμός” του Ανδρέα Λασκαράτου και η άρση του, στο οποίο υπάρχει και κείμενο του γιου του Δημητρίου, με τίτλο Ανδρέας Λασκαράτος και Ευρώπη.

Σε μια προσπάθεια που στερείται σοβαρότητας, ο Γ. Δ. Μεταλληνός επιχειρεί, μετά από 156 χρόνια, να αποδείξει ότι δεν αφορίστηκε ο Ανδρέας Λασκαράτος αλλά μόνο το βιβλίο του, καθώς και ότι ο τελευταίος για λόγους αυτοδιαφήμισης μίλησε για τον αφορισμό του ως πρόσωπο. Ο Β. Σακκάτος αντικρούει αυτές τις θέσεις, τεκμηριώνει ότι ο Λασκαράτος δεν είχε κανένα λόγο να επιζητά την αυτοδιαφήμισή του και κριτικάρει τα τεκμήρια που προσκομίζει ο Μεταλληνός.

Ο αφορισμός του Ανδρέα Λασκαράτου από την εκκλησία δεν είναι ο μοναδικός στην ιστορία. Όπως σημειώνει ο Β. Σακκάτος, την ίδια τύχη με τον Λασκαράτο είχαν

και ο Θεόφιλος Καΐρης, ο Εμμανουήλ Ροΐδης, ο Νίκος Καζαντζάκης κ.ά. Τέλος, είναι γνωστό ότι και ο ίδιος ο συγγραφέας είχε περάσει από δίκη το 1960, με υποκίνηση της Ιεράς Συνόδου, για την έκδοση του βιβλίου του Ανατόλ Λουνατσάρσκι, *Η Εισαγωγή στην Ιστορία των Θρησκευμάτων (Η Καταγωγή των Θρησκειών)*.

Και το νέο μικρό βιβλίο του Βαγγέλη Σακκάτου είναι μια προσφορά στο εργατικό και λαϊκό κίνημα και στα λογοτεχνικά πράγματα της χώρας μας. Σ' αυτό το μικρό σημείωμα είναι αδύνατο να παραθέσουμε όλο το συγγραφικό έργο του σ. Β. Σακκάτου. Θα αρκεστούμε μόνο ενδεικτικά σε μερικά από τα έργα του που μπορούν σήμερα να βρεθούν: Η δίκη μου με τη Σύνοδο για το βιβλίο του Λουνατσάρσκι, Αλφειός 1987 - Κουβέντες από τη Σκοπιά ενός Μετανάστη, Τριταία 1978 - Στρατιώτης Β' Κατηγορίας, διάφορες εκδόσεις, τελευταία από εκδόσεις Δρόμων 2007 - Κουρδιστάν, Το εθνικό ζήτημα των Κούρδων, πολλές εκδόσεις, τελευταία από εκδόσεις Στράβωνας/Εστία 1995 - Μεραρχία Άκουι. Η σφαγή των Ιταλών στην Κεφαλονιά, Εστία 2002 (έχει εκδοθεί και στα Ιταλικά). Ο Β. Σακκάτος έχει συγγράψει και δυο θεατρικά έργα τα οποία δεν έχουν εκδοθεί. Το ένα από αυτά, Ο Αλαμάνος (γράφτηκε στη Δ. Γερμανία το 1961) έχει τιμηθεί με το Α' Βραβείο «Μάρκου Αυγέρη» της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών για ανέκδοτο θεατρικό έργο 1996, στις 27 Γενάρη 1997.

Τέλος, αναφέρουμε το πολυσέλιδο βιβλίο του (336 σελίδες μεγάλου σχήματος) με τίτλο Παντελής Πουλιόπουλος, ο θεμελιωτής του Μαρξισμού στην Ελλάδα. Τα τετράδια της Ακροναυπλίας, όπου ο αναγνώστης θα βρει πολύτιμο υλικό για τον Παντελή Πουλιόπουλο, αυτή τη μεγάλη επαναστατική φυσιογνωμία του επαναστατικού μαρξισμού της χώρας μας.

Ε.Π.

ΜΕΞΙΚΟ

Σε παροξυσμό η ταξική πάλη

Το 2017 άρχισε στο Μεξικό με αυθόρμητες λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στην αύξηση της τιμής της βενζίνης κατά 20% που επέβαλε η κυβέρνηση του Πένια Νιέτο. Οι κινητοποιήσεις επεκτάθηκαν σε όλη την επικράτεια της χώρας και ξεπέρασαν σε μέγεθος και μαχητικότητα ακόμα και εκείνες που σημειώθηκαν το 2014 με αφορμή την εξαφάνιση των 43 φοιτητών στην Αϊοτισινάπα. Οι αυθόρμητες διαδηλώσεις αρχικά από εργαζόμενους στις μεταφορές και μικροαστικά στρώματα, πήραν έναν παλλαϊκό και πανεθνικό χαρακτήρα περνώντας στις περισσότερες περιπτώσεις από διαδηλώσεις και πικετοφορίες σε βίαιες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, σε λεηλασίες πολυκαταστημάτων και λεηλασίες βενζινάδικων αφήνοντας πίσω 6 νεκρούς διαδηλωτές, 1.500 τραυματίες και χιλιάδες συλλήψεις. Πολύ γρήγορα το κύμα οργής ενάντια στην αύξηση της βενζίνης έγινε αφορμή να πάρουν οι κινητοποιήσεις ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά και να επεκταθούν τα αιτήματα στην υποβάθμιση της ζωής, την ακρίβεια, την φτώχεια, την διαφθορά και την εγκληματικότητα. Πολύ γρήγορα έθεσαν ένα ριζοσπαστικό πολιτικό σύνθημα που ένωσε όλους τους διαδηλωτές – «Εξέο Πένια Νιέτο!».

Η κυβέρνηση του Πένια Νιέτο η οποία βρίσκεται μπροστά στη μεγαλύτερη πολιτική κρίση που έχει γνωρίσει, έρχεται αντιμέτωπη με την αποτυχία των βασικών της επιλογών και την αποτυχία των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που λεηλάτησαν τον πλούτο και τις παραγωγικές δυνάμεις της χώρας. Στο διάγγελμα της 1 Γενάρη στο οποίο ανακοίνωσε την αύξηση, ο Νιέτο ισχυρίστηκε πως η αύξηση είναι αναπόφευκτη για να μην γίνουν περικοπές στις δημόσιες υπηρεσίες. Στην πραγματικότητα παραδέχτηκε σιωπηλά την πλήρη αποτυχία της λεγόμενης «ενεργειακής μεταρρύθμισης» του 2014 - δηλ του ξεπουλήματος της κρατικής πετρελαϊκής PEMEX σε πετρελαϊκούς κολοσσούς των ΗΠΑ.

Το Μεξικό πέρασε βίαια μια φάση μετάβασης από ένα μοντέλο δημόσιας διαχείρισης της πετρελαϊκής βιομηχανίας στον απόλυτο έλεγχο από το ιδιωτικό κεφάλαιο με τραγικές συνέπειες. Η διαχείριση της κρατικής PEMEX ως μια πηγή χρηματοδότησης του δημοσίου για να μπορέσει το τελευταίο να διανείμει και να διαχειριστεί τα πετρελαϊκά έσοδα για την ενίσχυση άλλων βιομηχανιών και να ελεγχθεί η διανομή και η εξειδίκευση της εργατικής δύναμης έχει προ πολλού τελειώσει. Όμως ήταν αυτό το μοντέλο που επέβαλε δημόσιες επενδύσεις στις υποδομές, εκπαιδευτικά προγράμματα εξειδίκευσης, επιδότηση της λαϊκής κατανάλωσης κλπ. Στην σημερινή κατάσταση η PEMEX είναι μια επιχείρηση που απλά μεταφέρει τον πετρελαϊκό πλούτο και τις υποδομές διύλισης και πετροχημείας στα χέρια των μεγάλων πετρελαϊκών μονοπωλίων. Για πολλά χρόνια η PEMEX έκανε εξερεύνηση νέων κοιτασμάτων, έρευνα, ανάπτυξη υποδομών και της εθνικής και διεθνούς αγοράς παίρνοντας πάνω της όλο το ρίσκο και δίνοντας πολύ καλά αποτελέσματα στην παραγωγή. Όλα αυτά τώρα τα καρπώνονται τα μεγάλα κεφάλαια χωρίς κανένα απολύτως ρίσκο, με εγγυημένες τις αγορές και στις καλύτερες συνθήκες για να πάρουν πίσω γρήγορα τις «επενδύσεις» τους. Αυτό που συνέβη είναι πώς η PEMEX πουλάει φθηνά το αργό πετρέλαιο πάνω απ' όλα στις ΗΠΑ και αγοράζει ακριβή βενζίνη επίσης κυρίως από τις ΗΠΑ, την ίδια στιγμή που τα διυλιστήρια του Μεξικού λειτουργούν στο 50% της παραγωγικής τους δυναμικότητας.

Με αυτή την έννοια η απελευθέρωση της τιμής της βενζίνης και η σχετικά τεχνητή αύξηση του, έχει σαν σκοπό να κάνει πιο ανταγωνιστικό το εμπόριο βενζίνης στο Μεξικό για να θελήσουν οι μεγάλες πετρελαϊκές εταιρείες να «επενδύσουν». Η υπόσχεση της «ενεργειακής μεταρ-

ρύθμισης» ήταν πως η τιμή θα πέσει. Αυτό που δεν είπαν είναι πως η τιμή θα πληθωριζόταν πάνω από 30% πριν υπάρξει η δυνατότητα να πέσει. Φυσικά η δυνατότητα της πτώσης της τιμής θα ήταν πάνω στην βάση της αύξησης και όχι στην βάση των τιμών του 2015. Παίρνοντας υπόψη και την πτώση του μεξικάνικου πέσος λόγω του αποτελέσματος των αμερικάνικων εκλογών (από 13 πέσος το δολάριο πέρυσι σε 22 πέσος το δολάριο σήμερα) το βάρος στην πραγματικότητα είναι πολύ μεγαλύτερο. Ουσιαστικά από την μια μέρα στην άλλη η τιμή της βενζίνης τριπλασιάστηκε.

Παράλληλα με τις κινητοποιήσεις και τα προβλήματα που προκύπτουν από την χεροτέρευση των σχέσεων με τις ΗΠΑ (ο Τραμπ έχει ανακοινώσει ήδη επιβολή φόρου 20% στις μεξικάνικες εισαγωγές, δημιουργία τοίχους, κατάργηση της NAFTA) η κυβέρνηση του Νιέτο φέρνει προς ψήφιση στην Βουλή το «**Νομοσχέδιο για την Εσωτερική Ασφάλεια**», ένα κείμενο που δίνει νομική υπόσταση στις λεγόμενες πράξεις εσωτερικής ασφάλειας, μεταξύ των οποίων οι πιο σημαντικές είναι οι «επιχειρήσεις επιβολής τάξης», ανοιχτά κατευθυνόμενες ενάντια στις λαϊκές κινητοποιήσεις και την αντίσταση των εργαζόμενων αλλά και οι «δράσεις εσωτερικής τάξης» που σημαίνουν μαζικές υποκλοπές, δημιουργία επιχειρησιακών κινητών ή ακίνητων βάσεων, τόπους επιτήρησης, περιπολίες κλπ. Πρόκειται για θεσμοποίηση του αυξανόμενου ρόλου του στρατού στην δημόσια ζωή και στην επιβολή ενός **μόνιμου κράτους έκτακτης ανάγκης**.

Ο αντικειμενικός σκοπός του «νόμου εσωτερικής ασφάλειας» είναι να νομιμοποιήσει τους κατασταλτικούς σκοπούς των ένοπλων δυνάμεων που χρειάζεται ο κυβερνητικός συνασπισμός για να εξασφαλίσει την συνέχεια του. Μια συνέχεια που βρίσκεται στην μεγαλύτερη κρίση νομιμοποίησης των πολιτικών θεσμών ίσως και από τα χρόνια του ένοπλου κινήματος 1910-1917, και στο πλαίσιο μιας αυξανόμενης δυσaréσκειας πλατιών κομματιών της μεξικάνικης κοινωνίας που έχει φτάσει στα όρια του ανεκτού, φέρνοντας άγριες αντιδράσεις σε όλες τις σφαίρες της οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής ζωής.

Πρόκειται για ένα πέραςμα εξουσιών στα χέρια του στρατού που η κυρίαρχη πολιτική ελίτ δεν μπορεί πια να διαχειριστεί ομαλά. Εξουσίες που για πάνω από μια δεκαετία ασκούσε με πρόσχημα την καταπολέμηση του οργανωμένου εγκλήματος το οποίο όχι μόνο δεν έχει μειωθεί αλλά έχει διογκωθεί δημιουργώντας μια περίπλοκη δομή εγκληματικής οικονομίας με προφανείς σχέσεις σε πολλές περιπτώσεις με την πολιτική εξουσία όπως αποκαλύφτηκε στην υπόθεση των 43 εξαφανισμένων φοιτητών. Είναι γεγονός πως η στρατιωτικοποίηση της δημόσιας ζωής και η παρουσία των ένοπλων δυνάμεων στους δρόμους των πόλεων δεν έχει επιρρεάσει στο ελάχιστο το οργανωμένο έγκλημα.

Σε κάθε περίπτωση οι βαριές και ανεξέλεγκτες επιπτώσεις των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που υιοθετήθηκαν στην χώρα μαζί με τις διεθνείς εξελίξεις στην περιοχή δημιουργούν ένα ασφυκτικό κλίμα για τις εργατικές και λαϊκές μάζες που με κάθε ευκαιρία βγαίνουν στο προσκήνιο με εκρηκτικό και βίαιο τρόπο προσπαθώντας να επιβάλλουν τις δικές τους λύσεις.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

στον κόσμο...

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Κλειστές πόρτες, αστυνομία και σεκιουριτάδες αντίκρισαν 380 εργαζόμενοι σε εργοστάσιο εκτύπωσης στο Μπουένος Άιρες, όταν πήγαν για δουλειά στις 16/1. Η επιχείρηση ανήκει στον μεγαλύτερο όμιλο Μ.Μ.Ε. της Αργεντινής και όπως υποστηρίζει το σωματείο των εργαζομένων, δεν υπάρχει κανένα οικονομικό πρόβλημα, παρά μόνο ο στόχος της εργοδοσίας να αντικατασταθούν οι συνδικαλισμένοι και με δικαιώματα εργαζόμενοι με φθηνούς και ασυνδικάλιστους εργαζομένους.

Η εταιρία τσαλαπάτησε την νομοθεσία για τις απολύσεις, με τον κυνικό πρόεδρο της χώρας, Μάκρι, να σχολιάζει την όλη κατάσταση λέγοντας ανερυθρίαστα ότι «μια επιχείρηση με προβλήματα κλείνει, την ίδια ώρα όμως πολλές άλλες ανοίγουν». Το σωματείο κάλεσε αμέσως σε συνέλευση, με τους εργαζόμενους να αποφασίζουν κατάληψη της επιχείρησης και την ομοσπονδία να καλεί σε 24ωρη απεργία που κατέγραψε 83% συμμετοχή!

Από την πρώτη μέρα πολλά σωματεία στάθηκαν αλληλέγγυα, πηγαίνοντας στον χώρο της κατάληψης και παρέχοντας ό,τι χρειάζονταν οι απεργοί. Ακόμη, το σωματείο μουσικών έδωσε συναυλία στις πύλες του εργοστασίου. Σε πορεία αλληλεγγύης παραβρέθηκαν πολλοί εργαζόμενοι και σωματεία από δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, σημειώνοντας ότι έχουν γίνει πολλές κινητοποιήσεις το τελευταίο διάστημα, αλλά αυτή είναι από τις λίγες που καλεί ένα ισχυρό και σημαντικό σωματείο και αποτελεί ευκαιρία για τα αιτήματα όλων των εργαζομένων.

ΤΥΝΗΣΙΑ

Έξι χρόνια συμπληρώθηκαν στις 14 Γενάρη, απ' όταν οι τυνήσιοι εργαζόμενοι και νέοι έδιωχναν τον δυνάστη πρόεδρο Μπεν Άλι, σηματοδοτώντας την πρώτη νίκη της Αραβικής Άνοιξης, και οι φτωχές λαϊκές μάζες ξαναβγήκαν στους δρόμους, καθώς τα αιτήματά τους παραμένουν ανικανοποίητα. Όπως αναφέρουν οι διαδηλωτές, ακόμα δεν υπάρχει δημοκρατία, ενώ η ανεργία και οι κοινωνικές ανισότητες έχουν αυξηθεί. Ο τωρινός πρόεδρος, Εσσέμπσι, προσπάθησε να επισκεφθεί τις πόλεις όπου πραγματοποιούνταν οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις, φεύγοντας ωστόσο κακήν κακώς μετά από επίθεση με πέτρες, στο κομβόι που τον μετέφερε, από νεολαίους διαδηλωτές.

Ορκωμοσία Τραμπ

Μεγάλες εξελίξεις ενόψει, σημαντικές κινητοποιήσεις

Η ορκωμοσία Τραμπ στις 20/1, με ό,τι προηγήθηκε και ακολούθησε, έδωσε μια πρώτη εικόνα για τη νέα φάση των εξελίξεων παγκόσμια και στις ΗΠΑ.

Στην ομιλία και τις πρώτες κινήσεις του Τραμπ φαίνονται ίχνη μιας άλλης στρατηγικής για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, με επίκεντρο το «**Πρώτα η Αμερική**». Αυτό σημαίνει μια νέα προσπάθεια οι ΗΠΑ να ισχυροποιηθούν οικονομικά, αλλά αυτή τη φορά πολύ πιο επιθετικά, χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα, ενάντια στους βασικούς ανταγωνιστές τους. Έτσι πρέπει να διαβαστούν οι κορώνες προστατευτισμού, οι αντισοαλιστικές, ρατσιστικές/ξενοφοβικές και θρησκόληπτες αναφορές του Τραμπ, π.χ. : «*Αγοράζετε αμερικανικά, προσλαμβάνετε Αμερικανούς... Θα είμαστε πάντα προστατευμένοι από τους άνδρες και γυναίκες του στρατού και των οργάνων της τάξης – και κυρίως από τον Θεό... Θα κάνουμε την Αμερική ξανά ισχυρή, πλούσια, περήφανη, σπουδαία.*»

Στο στόχαστρο πλέον διαγράφονται συνδυασμένα **η Κίνα και η Γερμανία**, που έχουν τα μεγαλύτερα μερίδια στις παγκόσμιες εξαγωγές. Έτσι:

α) Ο Τραμπ δηλώνει ότι αμφισβητεί την πολιτική «Μία Κίνα», με βάση την οποία οι ΗΠΑ δεν έχουν επίσημες σχέσεις με την Ταϊβάν. [1] Ο νέος υπουργός Εξωτερικών, Ρεξ Τίλερσον, δήλωσε ότι θα εμποδιστεί η πρόσβαση της Κίνας στα τεχνητά νησιά της στη Σινική Θάλασσα (ισοδυναμεί με ναυτικό αποκλεισμό και ίσως θερμό επεισόδιο).

β) Στόχος του επιτελείου Τραμπ φαίνεται να είναι η διάλυση ή το ξεδόντισμα της ΕΕ. Ο Τραμπ την έχει χαρακτηρίσει ως βασικά γερμανικό όχημα, ευχόμενος κι άλλες χώρες

ν' ακολουθήσουν το Brexit. Ο Τεντ Μάλοκ (πάει για νέος πρεσβευτής των ΗΠΑ στην ΕΕ) δήλωσε ότι το Ευρώ μπορεί να διαλυθεί μέσα στο 2017. Παράλληλα, ο Τραμπ επιτίθεται στις γερμανικές αυτοκινητοβιομηχανίες, λέγοντας ότι θέλει να επιβάλλει φόρο 35% για ό,τι εξαγουν στις ΗΠΑ. Δεν είναι τυχαίο ότι πρώτη απ' τους Ευρωπαίους θα συναντήσει την βρετανίδα Μέι. Αφενός η νίκη Τραμπ βοηθάει την Βρετανία να ολοκληρώσει το Brexit χωρίς σοβαρές πιέσεις απ' την ΕΕ, αφετέρου αναδύεται –πιο καθαρός– ένας άξονας ΗΠΑ–Βρετανίας (με τον Τραμπ γίνονται προσπάθειες σύναψης διμερούς εμπορικής συμφωνίας), που θα συμπίεσει τρομερά την ΕΕ.

Πρέπει ακόμα να προστεθούν: **1.** Τα «νεύματα» Τραμπ προς τη Ρωσία για μια ανακωχή–διευθέτηση, όπου οι ΗΠΑ θα καταπολεμήσουν το Ισλαμικό Κράτος (δηλ. θα σταματήσουν να το χρησιμοποιούν εναντίον της) και θα αποδεχτούν την προσάρτηση της Κριμαίας, ενώ αυτή θα «αποσυρθεί» απ' την Ανατολική Ουκρανία και οι αντιρωσικές κυρώσεις θα αρθούν. Μια απόπειρα «απομάκρυνσης» της Ρωσίας από την Κίνα, καθώς οι ΗΠΑ δεν μπορούν πλέον ν' αντιμετωπίσουν και τις δύο μαζί. Είναι χαρακτηριστικό το σιγοντάρισμα της Μέι, ότι ΗΠΑ και Βρετανία δεν μπορούν να επιστρέψουν σε... «αποτυχημένες στρατιωτικές επεμβάσεις». **2.** Η αμφισβήτηση ή κατάργηση απ' τον Τραμπ των βασικών συμφωνιών της «παγκοσμιοποίησης». Έχει ανακοινώσει επαναδιαπραγμάτευση της NAFTA [2] υπέρ των ΗΠΑ, ενώ αποσύρθηκε η υπογραφή τους στην TPP (εμπορική συμφωνία με 12 χώρες του Ειρηνικού). Ταυτόχρονα, άνοιξε μέτωπο με τις αυτοκινητοβιομηχανίες στις ΗΠΑ (φαίνεται είχε κάποια πρώτη επιτυχία), απαιτώντας να επιστρέψουν εργοστάσια από το Μεξικό.

Χρειάζεται χρόνος για να ξεκαθαρίσει αν αυτές οι αλλαγές θα προχωρήσουν και πόσο. Οι αντιφάσεις και συγκρούσεις είναι τεράστιες. Έτσι π.χ. η «απόσυρση» των ΗΠΑ από την TPP (γενικά την «παγκοσμιοποίηση») θα μπορούσε να ενισχύσει την Κίνα, που με ένα κύμα μεγάλων επενδυτικών σχεδίων θα κινηθεί να καλύψει το κενό, δίνοντας μια διέξοδο και σ' άλλες αστικές τάξεις. Επίσης, μεγάλο και σημαντικό τμήμα της οικονομικοπολιτικής ελίτ και των κρατικών μηχανισμών των ΗΠΑ φαίνεται να παίρνει θέση αντιπάλου του Τραμπ, προσπαθώντας αν μη τι άλλο να τον «προσαρμόσει». Πατί η «παγκοσμιοποίηση» τους έφερε αμύθητα πλούτη και ιδιαίτερα τους επέτρεψε να συμπίεσουν τρομακτικά τα μεροκάματα (μετανάστες, μετεγκατάσταση επιχειρήσεων). [3]

Σ' αυτόν τον ενδοαστικό και ενδοϊμπεριαλιστικό καυγά, φαίνεται ότι μπορεί **να παρέμβει μαζικά, αγωνιστικά το εργατικό κίνημα**. Τις μέρες γύρω απ' την ορκωμοσία, κινητοποιήθηκαν σε διαδηλώσεις και συγκεντρώσεις περίπου 5 εκ. κόσμου, γυναικεία κινήματα, μετανάστες, νεολαία, αλλά και συνδικάτα, αγωνιστές και κομμάτια της εργατικής τάξης. Υπήρξε έντονη καταστολή, με εκατοντάδες συλλήψεις. Αυτά μπορούν να μεγαλώσουν την κρίση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, δίνοντας ορμή στην ταξική πάλη στις ΗΠΑ, εξέλιξη παγκόσμιας σημασίας. Οι συγκρούσεις στο ιστορικό πανεπιστήμιο του Μπέρκλεϊ για ν' ακυρωθεί η ομιλία ενός φασίστα είναι μια ελπιδοφόρα πρόγευση. Καθάρματα, μεγιστάνες και πολεμοκάπηλοι στρατοκράτες, ρατσιστές και αντιδραστικοί, απ' αυτούς που βρίθει το επιτελείο Τραμπ, μόνο μ' αυτό τον τρόπο μπορούν να σταματήσουν! Όχι απ' τους ομόσταβλους «προοδευτικούς» των Δημοκρατικών, του Ομπάμα [4] ή της... Μισέλ,

απέναντι στους οποίους το κίνημα στις ΗΠΑ πρέπει να επιδείξει αδιάλλακτη ανεξαρτησία.

Σημειώσεις

[1] Στην Ταϊβάν (πρώην Φορμόζα) είχαν καταφύγει τα υπολείμματα του καθεστώτος και του στρατού του αστικού εθνικιστικού Κουόμινταγκ υπό τον σφαγέα του εργατικού κινήματος Τσανγκ Κάι Σεκ μετά τη νίκη της Κινέζικης Επανάστασης το 1949. Μέχρι το 1972 και την επίσκεψη Νίξον στην Κίνα, η Ταϊβάν (όπου είχε κηρυχτεί στρατιωτικός νόμος) ήταν για τις ΗΠΑ πιθανό εφελτήριο «απελευθέρωσης της Κίνας από τον κομμουνισμό».

[2] Συμφωνία «ελεύθερου εμπορίου» των ΗΠΑ, Καναδά και Μεξικού. Την 1^η Ιανουαρίου 1994, ημερομηνία έναρξης της εφαρμογής της, ξέσπασε η εξέγερση των Ζαπατίστας στην Τσιάπας του Μεξικού.

[3] Ο μισθός στην αυτοκινητοβιομηχανία είναι 10 δολάρια στο Μεξικό, ενώ στις ΗΠΑ σχεδόν 30 (για τους συνδικαλισμένους). Γι' αυτό το 60% των οχημάτων που κατασκευάζονται στο Μεξικό, πωλούνται στις ΗΠΑ. Γι' αυτό και οι διευθύνοντες σύμβουλοι πολλών μεγάλων επιχειρήσεων έκαναν δηλώσεις «ανησυχίας» και «καταδίκης» της μισαλλοδοξίας, του ρατσισμού κ.λπ. του Τραμπ.

[4] Έκανε δηλώσεις περί υπεράσπισης της «δημοκρατίας» και των «αμερικάνικων αξιών» που κινδυνεύουν!

■ Σταύρος Σκευός

Η συμφωνία της Βάρκιζας τον Φεβρουάριο του 1945 αποτέλεσε την τελευταία πράξη στο δράμα της ελληνικής αντίστασης – επανάστασης, επισφραγίζοντας την ιστορικής σημασίας προδοσία του ΚΚΕ και τη συνθηκολόγηση με τον καπιταλισμό και τις αστικές και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Για να μπορέσουμε να περιγράψουμε ολοκληρωμένα τους λόγους που η Συμφωνία της Βάρκιζας έχει τόσο μεγάλο αντίκτυπο στην ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος, πρέπει σαφώς να αναδειχθεί το ιστορικό πλαίσιο που την περιβάλλει, καθώς επίσης τα αίτια που οδήγησαν στην υπογραφή της.

Καλοκαίρι του 1941: Με την είσοδο της Ελλάδας στον Β' Π.Π., ο βασιλιάς και η ελληνική κυβέρνηση διέφυγαν στο Κάιρο, αφήνοντας τον ελληνικό λαό έρμαιο στα χέρια των Ναζί και των γερμανόφιλων κυβερνήσεων Τσολάκογλου, Λογοθετόπουλου και Ράλλη. Η τριπλή κατοχή της Ελλάδας (από Γερμανία, Ιταλία, Βουλγαρία) είχε οδηγήσει τις μάζες σε καθεστώς ανέχειας, πείνας, εξαθλίωσης και τρομοκρατίας (μόνο τον χειμώνα του 1942, 300.000 άνθρωποι στις πόλεις πέθαιναν από την πείνα), το οποίο αποτέλεσε τη βάση του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα για την απαλλαγή από την παλιά άρχουσα τάξη και για την

72 χρόνια από την επαίσχυντη Συμφωνία της Βάρκιζας

οικοδόμηση μιας άλλης κοινωνίας που θα αντικαθιστούσε την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Άνοιξη του 1942: Σε αυτές τις συνθήκες αναπτύχθηκε με ταχύτητα το αντιστασιακό κίνημα, με την ίδρυση των τριών πιο σημαντικών οργανώσεων (ΕΑΜ, ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ), από τις οποίες το ΕΑΜ (που ελεγχόταν πλήρως από το ΚΚΕ) ήταν μακράν το πιο σημαντικό. Το ΚΚΕ συγκρότησε την Προσωρινή Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (Π.Ε.Ε.Α.) στις 11-3-44.

Οκτώβριος του 1944: Όταν στις 12-10 οι Γερμανοί αποχωρούν από την Ελλάδα, δημιουργείται ένα τεράστιο κενό εξουσίας, που ο ΕΛΑΣ θα μπορούσε εύκολα να καλύψει, καταλαμβάνοντας την Αθήνα. Ωστόσο το ΚΚΕ σκόπιμα αδρανεί και στις 18-10 καναδικό πολεμικό αποβιβάζει στην πρωτεύουσα την κυβέρνηση Παπανδρέου. Ενώ οι Βρετανοί και η κυβέρνηση ετοιμάζουν τη συντριβή της επανάστασης και του ίδιου του ΚΚΕ, το τελευταίο αρκείται στις απεργίες και διαδηλώσεις επίδειξης δύναμης.

Η εντολή για κατάληψη της εξουσίας δεν δόθηκε ποτέ. Το ΚΚΕ ήταν δέσμιο των πολεμικών θεωριών του για τον υποτιθέμενο αστικο-τσιφλικιάτικο χαρακτήρα του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού και του αστικού χαρακτήρα της όποιας επανάστασης ή εξέλιξης στη χώρα. Η προδοσία και η ήττα είχαν δρομολογηθεί από τις αποφάσεις της 6ης ολομέλειας του ΚΚΕ το 1934, με τις οποίες υιοθετεί τη θεωρία των σταδίων και την γραμμή των Λαϊκών Μετώπων, υποτάσσοντας έτσι την εργατική τάξη στους προοδευτικούς

αστούς, για την ολοκλήρωση της υποτιθέμενης «αστικοδημοκρατικής επανάστασης». Και ενώ η χώρα άδειαζε απ' τα στρατεύματα κατοχής, αρκούσε η μεταφορά μονάδων του ΕΛΑΣ στην Αθήνα και η ανακήρυξη της κατάληψης της εξουσίας. Ωστόσο, το ΚΚΕ δεν είχε κανένα τέτοιο σχέδιο, αλλά μια πολιτική ταξικής συνεργασίας, συνθηκολόγησης με την ελληνική αστική τάξη και τον βρετανικό ιμπεριαλισμό και βέβαια πλήρους υποταγής στα συμφέροντα της σταλινικής γραφειοκρατίας της ΕΣΣΔ, η οποία δεν επιθυμούσε την εξάπλωση της επανάστασης σε οποιαδήποτε άλλη χώρα, φοβούμενη μία πιθανή εσωτερική αμφισβήτηση που θα οδηγούσε στη πυροδότηση μίας πολιτικής επανάστασης και την απώλεια των ιδιαίτερων προνομίων της.

Δεκέμβριος του 1944: Η ρήξη ήρθε εν τέλει στις 2-12, με πρωτοβουλία των αστικών δυνάμεων, όταν κυβέρνηση και Βρετανοί ζητούν τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, επιδιώκοντας τον απόλυτο έλεγχο του στρατού. Στις 3-12, στο συλλαλητήριο του ΕΑΜ/ΚΚΕ στο Σύνταγμα, ο άοπλος λαός χτυπιέται από την κυβέρνηση Παπανδρέου και αρχίζει αναγκαστικά η ένοπλη σύγκρουση με τους Βρετανούς και τους συνεργάτες τους, έπειτα από τη γενικευμένη αγανάκτηση των μαζών. Η σύγκρουση όμως είναι καταδικασμένη από την προδοτική πολιτική του ΚΚΕ, που επιμένει στη «δημοκρατική εξέλιξη», για αυτό δεν καταβάλλει τα τμήματά του τακτικού ΕΛΑΣ στην Αθήνα και αφήνει τη μάχη στους άπειρους μαχητές του εφεδρικού. Το ΚΚΕ δεν έδωσε μάχη για την κατάληψη της εξουσίας, δίνοντας εντολή στις τακτικές δυνάμεις του ΕΛΑΣ να παραμείνουν

μακριά απ' την πρωτεύουσα και στέλνοντας τον Άρη Βελουχιώτη στην Ηπείρο για να καταδιώξει τον Ζέρβα και τους ελάχιστους εναπομείναντες αντάρτες του ΕΔΕΣ. Σταδιακά οι Άγγλοι επικράτησαν, με τη βοήθεια των ντόπιων Χιτών και ταγματασφαλιτών.

Φλεβάρης του 1945: Μετά την ήττα του Δεκεμβρίου, στις 12-2-45 η προδοτική ηγεσία του ΚΚΕ υπέγραψε τη Συμφωνία της Βάρκιζας, που προέβλεπε τον πλήρη αφοπλισμό του ΕΛΑΣ. Ακόμα προέβλεπε αμνηστία για την ηγεσία του ΚΚΕ, αφήνοντας όμως έρμαιο στην αστική τρομοκρατία τα μέλη του ΕΑΜ και του ΚΚΕ. Όπως ανέφερε προκήρυξη του ΕΛΑΣ στις 15/2/1945, «Η συμφωνία της 12ης Φλεβάρη τερματίζει τον ένοπλο αγώνα σας... ήρθε η ώρα να καταθέσετε τα δοξασμένα όπλα σας. Όμως το έργο σας δεν ολοκληρώθηκε, η κατοχύρωση της λαϊκής κυριαρχίας... περιμένει την πραγματοποίησή της». Και ακόμα την περιμένει...

Το στίγμα της προδοσίας της σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ δεν θα ξεχαστεί ποτέ. Επικεφαλής ενός λαϊκού στρατού, μέσα σε μια επαναστατική κατάσταση, παρέδωσε τις εργατο-αγροτικές μάζες δεμένες χειροπόδαρα σ' ένα ασθενικό αστικό καθεστώς και στους ιμπεριαλιστές. Η συμφωνία της Βάρκιζας εγκαινίασε την εποχή της μαύρης, αντεπαναστατικής τρομοκρατίας, που είχε σαν στόχο τη διάλυση του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα, αλλά και άνοιξε το δρόμο για το λεγόμενο «δεύτερο αντάρτικο» και την τελική συντριβή του εργατικού κινήματος το 1949.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. για τα 100 χρόνια από την Οκτωβριανή Επανάσταση

Το 1917, εν μέσω του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, που είχε προκληθεί από τη δίψα των καπιταλιστών για μοίρασμα του κόσμου μεταξύ των ιμπεριαλιστικών χωρών, ο πλανήτης συγκλονίστηκε από ένα γεγονός που έμελλε να είναι το σημαντικότερο όλου του 20ου αιώνα και μέχρι σήμερα: Σε μια από τις μεγαλύτερες χώρες του κόσμου, την τσαρική Ρωσία, μέσα σε ένα αυταρχικό και ανελεύθερο καθεστώς, οι εργάτες και οι αγρότες όχι μόνο ανέτρεψαν τον τσαρισμό και την αστική εξουσία, αλλά επέβαλαν για πρώτη φορά ένα δικό τους κράτος, ένα κράτος εργατικό, για να υπερασπίζεται στο εξής τα συμφέροντα των ανθρώπων που ζουν από την εργασία τους, τα συμφέροντα της μεγάλης πλειοψηφίας του έθνους!

Με αφορμή τη συμπλήρωση εκατό χρόνων από την Οκτωβριανή Επανάσταση, η ΟΚΔΕ πραγματοποιεί μεγάλη καμπάνια ενημέρωσης και δράσης, απευθυνόμενη σε κάθε αγωνιστή του εργατικού κινήματος που επιθυμεί να συζητήσει για το πώς μπορούμε να εφαρμόσουμε τα διδάγματα της Επανάστασης στο σήμερα, ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα που, μέσα στην οικονομική του κρίση, δεν μπορεί να δώσει στην ανθρωπότητα τίποτε άλλο από αντεργατικά μνημόνια, ανεργία, φτώχεια και πολέμους.

Η εφημερίδα *Εργατική Πάλη* φιλοξενεί σειρά άρθρων που καταπιάνονται με το ζήτημα της Ρώσικης Επανάστασης. Στο προηγούμενο φύλλο είχαμε παρουσιάσει την Επανάσταση του 1905, ενώ άρθρο του παρόντος φύλλου παρουσιάζει την Επανάσταση του Φλεβάρη 1917 (πρώτο στάδιο της Ρώσικης Επανάστασης), με έμφαση στις διάφορες απόψεις που υπήρχαν μεταξύ των ρώσων επαναστατών για τον χαρακτήρα και τους σκοπούς της επανάστασης, πριν και κατά την εξέλιξή της.

Οι εκδόσεις *Εργατική Πάλη* έχουν ήδη κυκλοφορήσει τη δίτομη, μνημειώδη *Ιστορία της Ρώσικης Επανάστασης* του Λέον Τρότσκι, το *Δέκα Μέρη που Συγκλόνισαν τον Κόσμο* του Τζον Ριντ, την *Πλατφόρμα της Ενωμένης Αντιπολίτευσης* (1927), τον λόγο του εξόριστου Τρότσκι στην Κοπεγχάγη το 1932 κάτω από τον τίτλο *Στην Υπεράσπιση του Οκτώβρη*, ενώ σύντομα θα κυκλοφορήσει και προσούρα της ΟΚΔΕ πάνω στη Ρώσικη Επανάσταση και τα διδάγματά της.

Τον Φλεβάρη και τον Μάρτη η ΟΚΔΕ πραγματοποιεί τον πρώτο γύρο εκδηλώσεων-συζητήσεων με θέμα την Επανάσταση του Φλεβάρη 1917:

- **Αθήνα: Πέμπτη 23 Φλεβάρη, 18:30, Πολυτεχνείο Πατησίων**
- **Θεσ/νίκη: Τρίτη 21 Φλεβάρη, 18:30, ΕΔΟΘ (Προξένου Κορομηλά 51)**
- **Γιάννενα: Σάββατο 4 Μάρτη, 18:00, Θυμωμένο Πορτραίτο (Καποδιστρίου 20)**

Η Ρώσικη Επανάσταση

1. Οι τρεις στρατηγικές για την επανάσταση στη Ρωσία

Στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος της Ρωσίας είχαν αναπτυχθεί τρεις διαφορετικές στρατηγικές για την επερχόμενη ρωσική επανάσταση, που ήταν το αποτέλεσμα τριών διαφορετικών αναλύσεων για το ρώσικο κοινωνικό σχηματισμό, τη διάρθρωση των κοινωνικών τάξεων, τη δυναμική της κάθε κοινωνικής τάξης και πολύ περισσότερο το άθροισμα, τη συνισταμένη των δυναμικών όλων των κοινωνικών τάξεων: α) η στρατηγική της αστικής επανάστασης των Μενσεβίκων, β) η στρατηγική της Διαρκούς Επανάστασης του Τρότσκι και γ) η «ενδιάμεση» στρατηγική του Λένιν που θα «διορθωθεί» (καλύτερα συγκεκριμενοποιηθεί) κατά τη διάρκεια της επανάστασης του 1917 με τις περίφημες Θέσεις του Απρίλη.

α) Ο στρατηγική των Μενσεβίκων: Ο αστικός χαρακτήρας της επανάστασης

Η θέση των Μενσεβίκων απέρρεε από μια μηχανιστική ανάγνωση της γενικής διατύπωσης του Μαρξ ότι «οι προοδευμένες χώρες δείχνουν τον δρόμο στις καθυστερημένες χώρες». Για τους Μενσεβίκους η ρώσικη κοινωνία ήταν μια καθυστερημένη κοινωνία όπου κυριαρχούσε ο τσαρικός απολυταρχισμός και οι μισοφουδαρχικές σχέσεις παραγωγής. Κατ' επέκταση, και όπως συνέβη σε όλη την προηγούμενη ιστορία, η επερχόμενη επανάσταση δεν θα μπορούσε παρά να είναι μια καθαρόαιμη αστική επανάσταση. Αυτό σήμαινε ότι το πρόγραμμα της επανάστασης θα ήταν αστικό και ότι η ηγεσία της επανάστασης θα ανήκε δικαιωματικά στην ρώσικη μπουρζουαζία. Το προλεταριάτο θα έπρεπε να αποφύγει πρόωρες ενέργειες, ώστε να μην αποξενωθεί από την μπουρζουαζία και να διασπάσει το αντιμοναρχικό μπλοκ. Ο ρόλος του προλεταριάτου στην επανάσταση περιοριζόταν στο ρόλο της αντιπολίτευσης. Με τη νίκη της αστικής επανάστασης και την κατάρρευση του τσαρικού κράτους θα εγκαθιδρύνονταν μια αστική δημοκρατία και μια καπιταλιστική οικονομία, ενώ το προλεταριάτο θα περιοριζόταν στην μακροπρόθεσμη νόμιμη συνδικαλιστική, πολιτική και εκλογική του ανάπτυξη. Μετά από δεκαετίες το προλεταριάτο θα αναλάμβανε τη δική του, σοσιαλιστική επανάσταση. Αυτή ακριβώς τη στρατηγική θα υιοθετήσει και θα επιβάλλει αργότερα η στα-

λινική γραφειοκρατία σε όλα τα Κομμουνιστικά Κόμματα, με αποτέλεσμα αμέτρητες προδοσίες και ήττες για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

β) Η στρατηγική του Λένιν και των Μπολσεβίκων

Η στρατηγική του Λένιν (δες Δύο τακτικές της Σοσιαλδημοκρατίας καθώς και πολλά άλλα άρθρα του) συνοψίζονταν στη γενική φόρμουλα «Δημοκρατική Δικτατορία των Εργατών και Αγροτών». Φαινομενικά η άποψη του Λένιν ταυτιζόταν με αυτήν των Μενσεβίκων αλλά επί της ουσίας διέφερε σημαντικά.

Ο Λένιν υποστήριζε ότι «είναι αντιδραστική η σκέψη να αναζητείται η σωτηρία της εργατικής τάξης σε οτιδήποτε άλλο εκτός από την παραπέρα ανάπτυξη του καπιταλισμού. Σε χώρες σαν τη Ρωσία, η εργατική τάξη υποφέρει όχι τόσο από τον καπιταλισμό, όσο από την ανεπαρκή ανάπτυξη του καπιταλισμού. Γι' αυτό η εργατική τάξη ενδιαφέρεται απόλυτα για την πιο πλατιά, την πιο ελεύθερη, την πιο γοργή ανάπτυξη του καπιταλισμού» (Δύο Τακτικές της Σοσιαλδημοκρατίας). Η «δημοκρατική επανάσταση στην Ρωσία, με το σημερινό κοινωνικο-οικονομικό της καθεστώς δεν θα αδυνατίσει, αλλά θα δυναμώσει την κυριαρχία της αστικής τάξης...», [(3ο Συνέδριο του ΣΔΡΕΚ(Μπολσεβίκων)]. Για τον Λένιν, η απόφαση του 3ου Συνεδρίου «παραμερίζει έτσι τις ανόητες μισοαναρχικές σκέψεις για άμεση πραγματοποίηση του μάζιμου προγράμματος για κατάκτηση της εξουσίας με σκοπό τη σοσιαλιστική επανάσταση. Ο βαθμός της οικονομικής ανάπτυξης της Ρωσίας (όρος αντικειμενικός) και ο βαθμός της συνείδησης και της οργάνωσης των πλατιών μαζών του προλεταριάτου (όρος υποκειμενικός που συνδέεται αδιάρρηκτα με τον αντικειμενικό) καθιστούν αδύνατη την άμεση και πλήρη απελευθέρωση της εργατικής τάξης».

Έτσι, όσον αφορά το χαρακτήρα της επερχόμενης επανάστασης, υπήρχε συμφωνία μεταξύ της ανάλυσης του Λένιν και των Μενσεβίκων: ο ορίζοντας της επανάστασης ήταν αστικός. Ωστόσο υπήρχε και μια καθοριστική διαφορά: ο Λένιν θεωρούσε ότι η ρώσικη αστική τάξη ήταν ανίκανη να ηγηθεί μιας γνήσιας αστικής επανάστασης, πράγμα που είχε αποδειχθεί αμέτρητες φορές με τη στάση της απέναντι στην απολυταρχία και πολύ περισσότερο με την δειλία της στην επανάσταση του 1905. Συνεπώς, η ηγεσία της επανάστασης περνούσε αναγκαστικά στα χέρια της αγροτιάς και του προλεταριάτου. Αυτό ήταν το πλεονέκτημα της θέσης του Λένιν.

Ωστόσο, το μειονέκτημα βρισκόταν στο ποια από τις δύο τάξεις θα είχε την ηγεσία. Ο Λένιν πίστευε ότι η αγροτιά, λόγω του μεγέθους της, θα είχε την εξουσία. Έτσι, το μετεπαναστατικό καθεστώς θα ήταν αναγκαστικά καπιταλιστικό αλλά με την εργατική τάξη να εφαρμόζει το μίνιμουμ πρόγραμμά της.

Παρ' ό,τι η ανάλυση αυτή έγινε πριν την συγκρότηση, τον Οκτώβρη του 1905, των εργατικών Σοβιέτ, η εμφάνισή τους δεν προκάλεσε μια άμεση αλλαγή εκτίμησης για τη δυναμική της επανάστασης. Ο Λένιν ενέταξε, απλώς, το Σοβιέτ στη δεδομένη τακτική, προτείνοντας, στις αρχές Νοέμβρη, ότι το Σοβιέτ έπρεπε να ανακηρύξει τον εαυτό του σε Προσωρινή Επαναστατική Κυβέρνηση όλης της Ρωσίας, είτε

του 1917 (μέρος I)

(πράγμα που είναι το ίδιο, μόνο με άλλη μορφή) να δημιουργήσει μία Προσωρινή Επαναστατική Κυβέρνηση (Τα καθήκοντα μας και το Σοβιέτ των εργατών Βουλευτών).

γ) Η «Διαρκής Επανάσταση» του Τρότσκι

Ήδη από τα τέλη του 1904 και λίγο πριν το ξέσπασμα της επανάστασης του 1905, στο άρθρο του «Πριν από την 9η Γενάρη», και πολύ περισσότερο αμέσως μετά την επανάσταση, στα έργα του Αποτελέσματα και Προοπτικές (1906) και 1905 (1907), ο Τρότσκι θα αναπτύξει τη στρατηγική της «Διαρκούς Επανάστασης», με μια διαφορετική ανάλυση τόσο του ρώσικου κοινωνικού σχηματισμού όσο και της διάρθρωσης και δυναμικής των τάξεων, και συνακόλουθα του χαρακτήρα της επερχόμενης ρώσικης επανάστασης.

Για τον Τρότσκι όλη η προηγούμενη ιστορία της Ρωσίας (ήδη από τον σχηματισμό του κράτους των Ρος) ήταν αδύνατο να ερμηνευτεί μόνο με τις εσωτερικές εξελίξεις της ρώσικης κοινωνίας. Η τελευταία ήταν το σύνθετο και αδιάσπαστο αποτέλεσμα εξωτερικών και εσωτερικών εξελίξεων. Για τον Τρότσκι η γενική φόρμουλα του Μαρξ ότι «οι προοδευμένες χώρες δείχνουν τον δρόμο στις καθυστερημένες» δεν ήταν δυνατόν να κατανοηθεί με έναν μηχανιστικό τρόπο, όπως εξάλλου είχαν πολλές φορές υποδείξει και οι ιδρυτές του ιστορικού υλισμού. Ειδικά στην εποχή του ιμπεριαλισμού, όπου ο νόμος της άνισης και συνδυασμένης ανάπτυξης γνωρίζει την πλήρη εφαρμογή του, το ιδιόμορφο αμάλγαμα των παραγωγικών σχέσεων στη Ρωσία δεν καταδείκνυε ένα καθυστερημένο στάδιο στην εξέλιξη προς τον καπιταλισμό αλλά ήταν αποτέλεσμα του νόμου της άνισης και συνδυασμένης ανάπτυξης της παγκόσμιας καπιταλιστικής αγοράς.

Κατά συνέπεια, αν κανείς εξέταζε τη ρώσικη οικονομία αποσπασμένα και αυτόνομα από την παγκόσμια αγορά στην εποχή του ιμπεριαλισμού, τότε ο χαμηλός βαθμός ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων θα απέκλειε την σοσιαλιστική επανάσταση και η Ρωσία δεν θα ήταν έτοιμη για σοσιαλισμό. Αν αντιθέτως εξέταζε κανείς την ρώσικη κοινωνία ως ένα τμήμα, μια πλευρά, μια διάσταση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, τότε επειδή το τελευταίο ήταν ώριμο για τον σοσιαλισμό, θα ήταν ώριμη και η Ρωσία. Με άλλα λόγια, ο δρόμος της καπιταλιστικής ανάπτυξης στην Ρωσία ήταν πλέον μπλοκαρισμένος. Η ρώσικη κοινωνία ή θα φυτοζωούσε στην καθυστέρηση ή θα προόδευε διαμέσου της σοσιαλιστικής επανάστασης. Από εδώ απέρρεε και η ανικανότητα και δει-

λία της ρώσικης αστικής τάξης, και συνακόλουθα η αναγκαιότητα της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Στην ιμπεριαλιστική εποχή η λεγόμενη «φιλελεύθερη» ή «εθνική» ρώσικη αστική τάξη, εξαιτίας των αναρίθμητων και αδιάσπαστων δεσμών που τη συνδέουν με τον ξένο ιμπεριαλισμό αλλά και με τις παλιές κατέχουσες τάξεις, είναι ανίκανη να πραγματοποιήσει τα ιστορικά καθήκοντα της αστικής επανάστασης (διανομή της γης, δημοκρατικές ελευθερίες, κ.ά.). Από την άλλη, η αγροτιά, παρά το σημαντικό της μέγεθος και το κοινωνικό της βάρος, είναι ανίκανη να αποτελέσει μια εθνική ηγεσία γιατί δεν έχει ένα δικό της ανεξάρτητο κοινωνικό σύστημα – είναι καταδικασμένη να ακολουθεί είτε την αστική τάξη είτε την εργατική. Γι' αυτόν τον λόγο, η επερχόμενη επανάσταση θα μπορούσε να είναι μόνο σοσιαλιστική, με την εργατική τάξη να ηγείται στη συμμαχία της με την αγροτιά, και να εφαρμόσει τη δικτατορία του προλεταριάτου που θα πραγματοποιήσει και τα αστικοδημοκρατικά καθήκοντα.

2. Η Φεβρουαριανή Επανάσταση

Μετά από τις μεγάλες ήττες που υπέστη ο ρωσικός στρατός και το θάνατο πάνω από ένα εκατομμύριο στρατιωτών, η πατριωτική έξαρση γρήγορα έδωσε τη θέση της στην αγανάκτηση και την εναντίωση των μαζών στον πόλεμο. Στις αρχές του 1917, η βαρβαρότητα του πολέμου, η εντεινόμενη καταπίεση από το τσαρικό καθεστώς και ακόμα περισσότερο οι τρομερές ελλείψεις σε ψωμί και άλλα είδη πρώτης ανάγκης είχαν δημιουργήσει μια εκρηκτική κατάσταση. Ο αριθμός και η μαζικότητα των απεργιών συνεχώς αυξανόταν, ενώ τα οικονομικά αιτήματα έδιναν τη θέση τους σε πολιτικά, με κυρίαρχα την απομάκρυνση του Τσάρου και το σταμάτημα του πολέμου. Η σιωπηλή αγανάκτηση και η νευρικότητα κυριαρχούσαν στις διαθέσεις των μαζών και αρκούσε η παραμικρή αφορμή για το ξέσπασμα της εξέγερσης. Πρώτα μπήκαν σε κίνηση, σε μεγάλο βαθμό αυθόρμητα, τα πιο καταπιεσμένα στρώματα του προλεταριάτου και ιδίως οι εργάτριες, κατεβαίνοντας σε απεργία και μαχητικές διαδηλώσεις στο κέντρο της Πετρούπολης στις 23 Φλεβάρη.

Την επόμενη μέρα, οι διαδηλωτές ανέρχονταν σε εκατοντάδες χιλιάδες και απεργούσαν πάνω από τους μισούς εργάτες της πόλης, απαιτώντας την κατάργηση της μοναρχίας και το σταμάτημα του πολέμου. Οι βίαιες συγκρούσεις με την αστυνομία είχαν ξεκινήσει, όμως οι δυνάμεις της ήταν τραγικά ανεπαρκείς για να καταστείλουν την εξέγερση. Η αποφασιστικότητα των μαζών, η άμεση επαφή

με τους φαντάρους και οι εκκλήσεις τους προς αυτούς, αλλά και η συσσωρευμένη αγανάκτηση των τελευταίων ενάντια στον πόλεμο, συνέβαλαν ώστε ο στρατός να κρατήσει κατά το μεγαλύτερο μέρος του ουδέτερη στάση κατά τις συγκρούσεις, εκδηλώνοντας ουσιαστικά τη συμπάθειά του για το εξεγερμένο πλήθος. Η επικοινωνία και η αυθόρμητη αλληλεγγύη μεταξύ στρατιωτών και εξεγερμένων ήταν ίσως ο καθοριστικότερος παράγοντας για την εξέλιξη των πραγμάτων.

Στις 25 Φλεβάρη, η εξέγερση κλιμακώνεται: η απεργία έχει πλέον παραλύσει το σύνολο της Πετρούπολης, δημιουργώντας τεράστιες δυσκολίες στην τσαρική διοίκηση και την επικοινωνία μεταξύ των αξιωματούχων της και μεταξύ των τελευταίων και του πολεμικού μετώπου. Οπλισμένοι εργάτες άρχισαν επιθέσεις ενάντια σε αστυνομικά τμήματα. Παράλληλα, οι εργάτες των βιομηχανικών προαστίων δημιούργησαν τις πρώτες εμβρυακές μορφές της εργατικής εξουσίας, εκλέγοντας επιτροπές για το συντονισμό της δράσης τους. Καθώς η κρατική μηχανή είχε παραλύσει, οι επιτροπές αυτές είχαν αναλάβει τον έλεγχο όχι μόνο των εργοστασίων, αλλά και όλων ουσιαστικά των εργατικών συνοικιών.

Αξίζει να σημειωθεί ότι καθ' όλη σχεδόν τη διάρκεια της εξέγερσης του Φλεβάρη, η διεύθυνση του κόμματος των μπολσεβίκων ελάχιστα μπόρεσε να παρέμβει στα γεγονότα, δείχνοντας έλλειψη πρωτοβουλίας σε κρίσιμα σημεία. Σύμφωνα με τον Τρότσκι:

«...Η ανώτατη διεύθυνση του κόμματος καθυστερεί απελπιστικά. Μόνο το πρωί της 25ης το γραφείο της Κεντρικής Επιτροπής των μπολσεβίκων αποφάσισε τέλος να βγάλει μια προκήρυξη καλώντας σε γενική πανρωσική απεργία. Τη στιγμή που έβγαине αυτό το φύλλο –αν ωστόσο βγήκε– στην Πετρούπολη η γενική απεργία μετατρέποταν κιόλας ολόκληρη σε ένοπλη εξέγερση. Η διεύθυνση κοιτάζει από ψηλά, διστάζει, αργοπορεί, δηλαδή δεν διευθύνει. Σέρνεται πίσω από το κίνημα...», (Ιστορία της Ρώσικης Επανάστασης).

Βέβαια, σχεδόν όλοι οι έμπειροι και δοκιμασμένοι επαναστάτες βρίσκονταν τότε στις φυλακές ή την εξορία. Ωστόσο, καμία εξέγερση

δεν είναι απόλυτα αυθόρμητη και η Φεβρουαριανή Επανάσταση δεν ξεφεύγει από αυτόν τον κανόνα. Καθοριστικό ρόλο στην εξέλιξη των γεγονότων έπαιξαν θαρραλέοι και έμπειροι πρωτοπόροι εργάτες, πολλοί από τους οποίους προέρχονταν από τις τάξεις των Μπολσεβίκων. Οι εργάτριες, οι εργάτες και οι στρατιώτες που πυροδότησαν και κατεύθυναν σε μεγάλο βαθμό την εξέγερση δεν ήταν μια «άβουλη», ασυνείδητη και αγανακτισμένη μάζα. Η συνειδησή τους είχε αφομοιώσει τα διδάγματα του 1905 αλλά και όλων των αγώνων στα χρόνια που προηγήθηκαν, ενώ είχαν διαπαιδαγωγηθεί σε μεγάλο βαθμό από την επαναστατική προπαγάνδα. Οι διεργασίες αυτές δεν θα μπορούσαν να αφήσουν ανεπηρεάστους τους φαντάρους, που προέρχονταν από τις αγροτικές και εργατικές μάζες και έρχονταν σε άμεση επαφή με αυτές.

Η κρίσιμότερη μέρα για την τελική έκβαση ήταν η 27 Φλεβάρη, καθώς ο τσάρος είχε διατάξει το στρατό να καταπνίξει την εξέγερση. Ήδη όμως από το προηγούμενο βράδυ, οι μεμονωμένες αρχικά ανταρσίες κάποιων συνταγμάτων εξαπλώνονταν ραγδαία, καθώς οι στασιαστές έρχονταν σε επαφή με όλα τα συντάγματα. Την επόμενη μέρα το μεγαλύτερο μέρος της φρουράς της Πετρούπολης ενώθηκε με τους εξεγερμένους εργάτες. Οι αντιστάσεις από τμήματα πιστά στο καθεστώς γρήγορα απομονώθηκαν και σαρώθηκαν από την ορμή της επανάστασης. Μέχρι το τέλος της μέρας η Πετρούπολη βρισκόταν στα χέρια των επαναστατών.

Ο τσάρος Νικόλαος, που εκείνες τις μέρες δεν βρισκόταν στην Πετρούπολη και δεν είχε συναίσθηση της κατάστασης, εξέδωσε διάταγμα διάλυσης της Δούμας (του αστικού κοινοβουλίου). Οι φιλελεύθεροι αστοί και ρεφορμιστές βουλευτές επισήμως δεν αντέδρασαν στην πρόκληση του τσάρου. Ωστόσο, τρομοκρατημένοι και αυτοί από την ορμή της επανάστασης, συνήλθαν ξανά στις 28 Φλεβάρη και εξέλεξαν μια προσωρινή κυβέρνηση. Ο τσάρος, μετά τη ραγδαία εξάπλωση της ανταρσίας στο στρατό, αναγκάστηκε να παραιτηθεί στις 2 Μάρτη. Η πρώτη πράξη της επανάστασης είχε ολοκληρωθεί.

> συνέχεια σε επόμενο φύλλο της ΕΠ

Κρίσιμες διαπραγματεύσεις για το Κυπριακό

■ Κώστας Δικαίος

Στις 9-11 Γενάρη έγιναν στην Γενεύη συνομιλίες ανάμεσα στους ηγέτες των ελληνοκυπρίων (Νίκος Αναστασιάδης) και των Τουρκοκυπρίων (Μουσταφά Ακιντζί) πάνω στα θέματα που αφορούν τα εσωτερικά προβλήματα του Κυπριακού (εδαφικό, χάρτες, διακυβέρνηση) με στόχο να μειωθεί η απόσταση ανάμεσα στις δυο πλευρές. Στις 12 Γενάρη έγινε η Διάσκεψη της Γενεύης για το Κυπριακό, με συμμετοχή του ε/κ ηγέτη (ο οποίος υποτίθεται ότι εκπροσωπούσε τόσο την ε/κ κοινότητα όσο και την Κυπριακή Δημοκρατία, πράγμα που η αντιπολίτευση στην Κύπρο θεωρεί απαράδεκτο γιατί η Κυπριακή Δημοκρατία αγνοήθηκε και η διάσκεψη ήταν πενταμερής), του τ/κ ηγέτη και των τριών εγγυητριών δυνάμεων, Ελλάδας, Τουρκίας και Αγγλίας. Η Διάσκεψη ασχολήθηκε με τα θέματα των εγγυήσεων, της παρουσίας ξένων στρατευμάτων και της αποχώρησης του κατοχικού τουρκικού στρατού.

Η Κύπρος λόγω της φυσικής της θέσης στην νοτιοανατολική μεσόγειο πάντα αποτελούσε μήλο της έριδος για όλες τις Μεγάλες Δυνάμεις και αυτό εξακολουθεί να είναι μεγάλο πρόβλημα για τον λαό της. Στην Αρχαιότητα και στο Μεσαίωνα ένα σημαντικό μέρος των εμπορικών διαύλων ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση περνούσαν από τον θαλάσσιο δρόμο της νοτιοανατολικής μεσογείου και η Κύπρος αποτελούσε σημαντική ναυτική και εμπορική βάση. Όταν ανοίχτηκε η διώρυγα του Σουέζ, η Κύπρος αποτέλεσε φρούριο έλεγχου της. Τέλος, όταν το πετρέλαιο της Μ. Ανατολής έγινε βασική πηγή ενέργειας, η σημασία του νησιού έγινε τεράστια για τον έλεγχο της Μ. Ανατολής και Α. Αφρικής, με βάση τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών (ανταγωνισμοί, καταστολή επαναστάσεων). Γι' αυτόν το λόγο το Κυπριακό παραμένει άλυτο για ολόκληρες δεκαετίες.

Συνεπώς το πρόβλημα δεν αφορά τις δυο κοινότητες του λαού της Κύπρου **αλλά τη σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ των ιμπεριαλιστών αλλά και μεταξύ των περιφερειακών παικτών** (Ελλάδα, Τουρκία). Η συγκεκριμένη μορφή που παίρνει σήμερα είναι η πλήρης αποσταθεροποίηση

του πολιτικού, κοινωνικού και στρατιωτικού πλαισίου στην Μ. Ανατολή, λόγω των επεμβάσεων από την Λιβύη μέχρι την Υεμένη, η ανάγκη να συντριβεί η Αραβική Άνοιξη σε όλη την περιοχή, η σύγκρουση ανάμεσα στον ρώσικο ιμπεριαλισμό και τους δυτικούς ιμπεριαλιστές στη Συρία, η αποσταθεροποίηση των σχέσεων ανάμεσα στους περιφερειακούς παίκτες (Τουρκία που αμφισβητεί τα σύνορα της συνθήκης της Λοζάνης από το Αιγαίο μέχρι τη Μοσούλη, σύγκρουση Σ. Αραβίας – Ιράν), η έντονη τάση λαών της περιοχής για ανεξαρτησία που απειλούν την συνοχή των κρατών (Κούρδοι, Σουνίτες του Ιράκ) και τέλος το μεγάλο μεταναστευτικό κύμα που απειλεί την Δυτική Ευρώπη. Όλα αυτά δημιουργούν ένα **σύνθετο παζλ** το οποίο υποχρεώνει τους ιμπεριαλιστές να εξασφαλίσουν την κυριαρχία τους στο νησί ώστε αυτό να αποτελέσει βάση για τις όποιες επεμβάσεις τους στο μέλλον.

Στα παραπάνω πρέπει να προσθέσουμε την άσχημη κατάσταση των αστικών τάξεων Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου. Τα αστικά επιτελεία της Ελλάδας αδυνατούν να ασκήσουν την παραμικρή αυτόνομη πολιτική πέρα από την ικανοποίηση των επιταγών των ιμπεριαλιστών. Η Τουρκία λόγω των αδιεξόδων της πολιτικής της έχει και αυτή υποχρεωθεί σε σχετικούς συμβιβασμούς (συνεννόηση με Ρωσία, συμφωνία για το μεταναστευτικό) ενώ απειλείται από την εσωτερική της σύγκρουση και από τον κίνδυνο διαμελισμού λόγω Κουρδικού. Η κυβέρνηση Αναστασιάδη έχει ήδη στο ενεργητικό της το «κούρεμα» καταθέσεων, την υπογραφή μνημονίου, την ένταση της πολιτικής της λιτότητας κατά τις επιταγές της ΕΕ, η εποπτεία της οποίας θα συνεχιστεί μέχρι το 2031 και την αποπληρωμή του 75% του χρέους. Τέλος και η τ/κ αστική τάξη – εξαρχής αδύναμη – δεν μπορεί να αποδεσμευτεί από την επιβολή της Τουρκίας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο νέος αγωγός νερού που συνδέει την Τουρκία με την Κύπρο, ο οποίος συνοδεύεται από μια συμφωνία αποικιοκρατικού τύπου και εξαρτά ακόμα περισσότερο τους τ/κ από την Τουρκία. Επομένως οι παρεμβάσεις των ιμπεριαλιστών

για «λύση» του Κυπριακού βρίσκουν κατάλληλους δέκτες.

Ένας νέος παράγοντας που περιπλέκει ακόμα περισσότερο τα πράγματα, αν και θεωρητικά θα μπορούσε να αποτελέσει εχέγγυο για την άνοδο του βιοτικού επιπέδου του κυπριακού λαού είναι τα ενεργειακά κοιτάσματα στην περιοχή. Στις ΑΟΖ της Κύπρου και σ' αυτήν του Ισραήλ - Λιβάνου έχουν βρεθεί σημαντικά ενεργειακά κοιτάσματα (φυσικό αέριο, πετρέλαιο) τα οποία χρειάζεται η ΕΕ (Γερμανία) ιδιαίτερα μετά την σύγκρουσή της με τη Ρωσία στην Ουκρανία. Ελλάδα και Τουρκία μάχονται για το από πού θα περάσουν οι αγωγοί μεταφοράς, ώστε να μετατραπούν σε ενεργειακούς κόμβους. Αυτό το καινούργιο στοιχείο αποτελεί σήμερα μία από τις κύριες αιτίες των προβλημάτων του κυπριακού λαού.

Οι συγκεκριμένες συνομιλίες παρουσιάστηκαν από πολλούς θετικά, ως «κυπριακής ιδιοκτησίας», με την έννοια ότι για πρώτη φορά οι Κύπριοι από μόνοι τους φαίνεται να έχουν καταλήξει σε σημαντικές συγκλίσεις που προδιαγράφουν τη δυνατότητα μιας λύσης. Αυτή η αισιόδοξη θέση βασίζεται στην προηγούμενη πολυετή πορεία συνομιλιών ε/κ και τ/κ κυβερνήσεων, στη συμμετοχή συνδικάτων, στη διάσταση απόψεων Ακιντζί – Τουρκίας, στην αναμενόμενη απόκτηση της ιδιότητας μέλους της ΕΕ από τους τ/κ κ.λπ.

Ασφαλώς όλα αυτά ίσως να έχουν κάποια σημασία αλλά δύσκολα μπορούν να αποτρέψουν την πραγματικότητα των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων στο βαθμό που αυτά δεν αμφισβητούνται από το εργατικό κίνημα τόσο στην Κύπρο όσο και στην Ελλάδα και την Τουρκία.

Έτσι οι συνομιλίες κινούνται πάνω σε ένα **«βελτιωμένο» σχέδιο Ανάν** (που απορρίφτηκε από τους ε/κ με δημοψήφισμα το 2004) στα πλαίσια μιας Δικοινοτικής Διζωνικής Ομοσπονδίας. Στην ουσία προβλέπονται δυο πολιτείες με δικό τους σύνταγμα, δικά τους όργανα εξουσίας κ.λπ. Προβλέπεται μια πιο ισχυρή κεντρική διακυβέρνηση σε σχέση με το σχέδιο Ανάν. Πιθανώς θα υπάρχει εναλλαγή στη θέση του προέδρου, ο οποίος θα εκλέγεται με καθολική ψηφοφορία με μια περίπλοκη διαδικασία. Διατηρείται η αναλογία εκπροσώπησης 4 προς 1 για ε/κ και τ/κ αντίστοιχα.

Στο **εδαφικό** για πρώτη φορά κατατέθηκαν χάρτες και από τις δυο πλευρές, που όμως απορρίφθηκαν και από τις δυο ως απαράδεκτοι. Στο θέμα του Ανώτατου Δικαστηρίου, σύμφωνα με δηλώσεις του υπουργού Εξωτερικών Νίκου Κοτζιά (στις οποίες δεν μπορεί κανείς να βασίζεται) θα υπάρχει βελτίωση σε σχέση με το σχέδιο Ανάν που προέβλεπε συμμετοχή των ιμπεριαλιστών έτσι ώστε το κεντρικό κράτος να είναι στον έλεγχό τους.

Στο **θέμα της ασφάλειας και των**

εγγυήσεων, η ελληνική πλευρά μαζί με κάποιους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές ζητά την πλήρη κατάργηση του δικαιώματος των εγγυητριών δυνάμεων να επεμβαίνουν και χρονοδιάγραμμα αποχώρησης των τουρκικών και ελληνικών στρατευμάτων, ενώ την αστυνόμευση θα αναλάβει κεντρικά μια διεθνής δύναμη μέσω ΟΗΕ. Οι βάσεις των Άγγλων ιμπεριαλιστών παραμένουν άθικτες ως αγγλικό έδαφος και διαιωνίζεται η παρουσία τους.

Ασφαλώς μια συμφωνία έχει πολύ δρόμο να διανύσει, αφού στις λεπτομέρειες είναι που θα σκοντάψουν πολλά ζητήματα μιας τόσο περίπλοκης διαδικασίας που θα πρέπει να ικανοποιήσει όχι μόνο τους Κύπριους αλλά και τους ιμπεριαλιστές. Έτσι δεν αποτελεί έκπληξη που η Διάσκεψη της Γενεύης απέτυχε και ταυτόχρονα ο Ερντογάν εμφανίστηκε αδιάλλακτος σε σχέση με την διατήρηση των εγγυητριών δυνάμεων και την παραμονή του τουρκικού στρατού, ενώ προκλήσεις άρχισαν εκατέρωθεν στα Ίμια με σκοπό την αμφισβήτηση του στάτους κβο στο Αιγαίο. Ωστόσο φαίνεται ότι οι ιμπεριαλιστές συνεχίζουν να σπρώχνουν προς μια λύση.

Οι κύπριοι ηγέτες κάλεσαν τον ΟΗΕ να προετοιμάσει την συνέχιση της Διάσκεψης τον Μάρτιο. Οι επισκέψεις Μεί και Μέρκελ στην Τουρκία φαίνεται να μετατόπισαν ελαφρά τον Ερντογάν που αποδέχεται ένα χρονοδιάγραμμα απόσυρσης των τουρκικών στρατευμάτων, αν αναγνωριστούν τα δικαιώματα της ΕΕ και για τους τούρκους πολίτες στην Κύπρο. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε ότι η Τουρκία «τρυπώνει» αυτόματα στην ΕΕ χωρίς να έχει περάσει κανονικά από τις ενταξιακές διαδικασίες. Ταυτόχρονα φαίνεται ότι οι άγγλοι ιμπεριαλιστές, στη σπουδή τους να κατοχυρώσουν τις βάσεις τους στο νησί υποσχέθηκαν στον Ερντογάν ότι οι αγωγοί φυσικού αερίου θα περάσουν από την Τουρκία, ενώ ο ίδιος ζήτησε τη διακοπή των γεωτρήσεων στην Κυπριακή ΑΟΖ μέχρι να υπάρξει λύση του Κυπριακού! Δεδομένου ότι η Μεί προέρχεται από συνάντηση με τον Τραμπ, είναι πιθανό να υπάρξει και συναίνεση των ΗΠΑ, αν και οι θέσεις της νέας ηγεσίας τους θα πρέπει να ξεκαθαριστούν περαιτέρω, κάτι που μπορεί να αποτελέσει παράγοντα καθυστέρησης.

Ενόψει της νέας διάσκεψης θα υπάρξει ένταση των διαβουλεύσεων και όλα δείχνουν ότι οι πιέσεις των ιμπεριαλιστών, ιδίως Αγγλίας και ΗΠΑ, θα ενταθούν με στόχο να αποκλείσουν από την όποια λύση τους Ρώσους, που επιχειρούν να εμπλακούν μέσω του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Οι διάφορες περιφερειακές κρίσεις πιθανά θα μπουν σε οξύτερη φάση το επόμενο διάστημα, κάτι που πιέζει για διασφάλιση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων στην Κύπρο.

